

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Bakalářská práce

**Proměny imigrační politiky Spojených států amerických
od roku 1993 do současnosti**

Aleš Kvěch

Plzeň 2022

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Katedra politologie a mezinárodních vztahů

Studijní program Mezinárodní vztahy – teritoriální studia

Specializace: Britská a americká studia

Bakalářská práce

**Proměny imigrační politiky Spojených států amerických
od roku 1993 do současnosti**

Aleš Kvěch

Vedoucí práce:

PhDr. Mgr. Petr Jurek, Ph.D.

Katedra politologie a mezinárodních vztahů

Fakulta filozofická Západočeské univerzity v Plzni

Prohlašuji, že jsem práci zpracoval samostatně a použil jen uvedených pramenů a literatury.

Plzeň, duben 2022

.....

Poděkování

Rád bych touto cestou poděkoval PhDr. Mgr. Petrovi Jurkovi, Ph.D. za odborné vedení, ochotu, trpělivost a cenné rady, které mi poskytl při kompletaci bakalářské práce.

Obsah

1	Úvod.....	7
2	Imigrační politika.....	9
2.1	Migrace	9
2.2	Migrant, ilegální imigrant, uprchlík.....	10
2.3	Hraniční režim a podmínky vstupu do USA	11
2.4	Vládní instituce	13
2.5	Představení pohledu na imigrační politiku Republikánské a Demokratické strany	13
3	Prezidentská administrativa Billa Clintona 1993–2001	16
3.1	Strategické a legislativní kroky a politická debata o imigrační politice .	16
4	Prezidentská administrativa George W. Bushe 2001–2009.....	23
4.1	Před 11. září 2001 - Strategické a legislativní kroky a politická debata o imigrační politice	23
4.2	Po 11. září – Strategické a legislativní kroky a politická debata o imigrační politice	25
5	Prezidentská administrativa Baracka Obamy 2009–2017	31
5.1	Strategické a legislativní kroky a politická debata o imigrační politice .	31
6	Prezidentská administrativa Donalda Trumpa 2017–2021	38
6.1	Strategické a legislativní kroky a politická debata o imigrační politice .	38
7	Závěr	44
8	Seznam použité literatury:.....	47
9	Resumé	55

Seznam grafů

Graf 1 - Osoby, které získaly status oprávněného trvalého rezidenta USA v letech 1993-2000	18
Graf 2 - Zadržení cizinci v letech 1993-2000	20
Graf 3 - Vyoštění cizinci v letech 1993-2000.....	22
Graf 4 - Osoby, které získali status oprávněného trvalého rezidenta v letech 2001-2008	24
Graf 5 - Zadržení cizinci v letech 2001-2008	26
Graf 6 - Vyoštění cizinci v letech 2001-2008.....	30
Graf 7 - Osoby, které obdržely status oprávněného trvalého rezidenta v letech 2009-2016	31
Graf 8 - Zadržení cizinci v letech 2009-2016.....	33
Graf 9 - vyoštění cizinci v letech 2009-2016.....	36
Graf 10 - Osoby, které obdržely status oprávněného trvalého rezidenta v letech 2017-2019	39
Graf 11 - Zadržení cizinci v letech 2017-2019	40

1 Úvod

Bakalářská práce je zaměřena na imigrační politiku Spojených států amerických v konkrétním časovém období, tedy od roku 1993 do současnosti. V práci bude zachyceno, jakou roli imigrační politika hraje v politickém prostředí Spojených států, a to jak v rámci vnitropolitického, tak i zahraničněpolitického chápání. Konkrétně budou v práci zachyceny odhadované počty přistěhovalců v daném časovém období a způsob, jak k nim přistupovaly jednotlivé administrativy Spojených států. Počínaje Billem Clintonem bude rozebráno každé prezidentské období v dané časové výseči. U každého prezidenta bude přihlíženo k tomu, zdali byl kandidátem za Republikánskou nebo Demokratickou stranu. Dojde ke srovnání jejich postojů v prezidentské kampani se samotným vykonáváním mandátu prezidenta Spojených států. Před tím, než dojde k rozebrání samotných prezidentských období, bude v metodologické části popsáno, jaké hodnoty vyznávají obě strany. Tyto informace budou využívány při zaznamenávání dat o imigrační politice jednotlivých prezidentů.

Struktura práce bude koncipována do rámce analýzy a praktické části. Rámec analýzy bude obsahovat vyčlenění definice imigrační politiky. Poté bude následovat představení pojmů migrace, migrant, ilegální imigrant a uprchlík. Dále v rámci analýzy rozeberu hraniční režim a podmínky vstupu do Spojených států, načež bude následovat představení vybraných institucí, které jsou ve Spojených státech spojeny s uplatňováním imigrační politiky. Zároveň se v této části práce zaměřím na dvě největší politická uskupení ve Spojených státech. Bude se jednat o popis postoje k imigrační politice z pohledu Republikánské a Demokratické strany. Tyto postoje se zaměří na dobu rozebíranou v samotné práci. Tedy od začátku 90. let do současnosti. V praktické části budou představeny vybrané legislativní a strategické kroky, které představují imigrační politiku konkrétních prezidentských administrativ.

Cílem mé bakalářské práce bude zjistit, jak konkrétně se proměňovala imigrační politika Spojených států amerických od roku 1993 do současnosti.

Respektive se zaměřím na čtyři konkrétní prezidentské administrativy a jejich legislativní a strategické kroky ovlivňující imigrační politiku Spojených států. Představitelé administrativ jsou Bill Clinton, George W. Bush, Barack Obama a Donald Trump. Druhým cílem bude zjistit, zdali je možné vysledovat logiku v imigračních politikách prezidentů na základě stranické příslušnosti.

Formulace mé výzkumné otázky je tedy: Jak se měnila imigrační politika Spojených států amerických v období od roku 1993 do současnosti? Dále jsem si stanovil jednu podotázku, a to, jestli lze vysledovat logiku a podobnost v politikách prezidentů na základě jejich stranické příslušnosti?

Pro celkovou představu o imigrační situaci ve Spojených státech se v jednotlivých kapitolách objeví statistické údaje spojené s imigrací a imigrační politikou v podobě grafů. Bude se jednat o počet udělených povolení k pobytu, zadržených osob a vyhoštěných cizinců. Každá kapitola bude obsahovat strategické a legislativní kroky či změny dané administrativy. V kapitole o Georgovi W. Bushovi se budu věnovat obdobím před a po 11. září 2001. V kapitole o Donaldu Trumpovi se naopak zaměřím na předvolební kampaň v roce 2016. Dále se budu soustředit na dopady na migrační toky do USA vzhledem k politickým rozhodnutím probíraných prezidentů, popřípadě jejich vlád. V neposlední řadě se zaměřím na politickou debatu o imigrační politice, kterou mohla široká veřejnost sledovat od roku 1993.

Na svou práci jsem využil odborné články a literaturu, které se zaměřují na imigrační politiku nebo samotnou migraci. Většina užitých zdrojů jsou cizojazyčné. Velkou část článků jsem čerpal z databází jako je Jstor, Researchgate či Google Scholar. Marginální část zdrojů jsou internetové články.

2 Imigrační politika

Podle autorů Bjerre a kol. je velmi obtížné zachytit jednu konkrétní definici imigrační politiky. Pro mou práci jsem si vybral jejich definici, která dle mého názoru odráží obsah textu. Imigrační politiku je tedy možné definovat jako stanovisko vlády na to, co má, či nemá v úmyslu udělat, a to včetně zákonů, nařízení, rozhodnutí nebo příkazů. To vše v souvislosti s výběrem, přijímáním, integrací a deportací cizinců pobývajících v dané zemi (Bjerre 2015: 558–559). Součástí imigrační politiky jsou další mnohé politiky daného státu. Zdánlivě se nemusí jednat o politiky zaměřené na imigraci. Jde například o politiku ekonomickou, sociální či vojenskou. Cílem imigrační politiky je poté ovlivnění potenciálních imigrantů určitým směrem (Czaika 2013: 489). Imigrační systém státu je tvořen imigrační legislativou či rozhodnutími soudů. Nachází se v něm témata zaměřená na přerozdělování víz, mechanismy výběru imigrantů nebo hraniční kontroly (MPI nedatováno).

2.1 Migrace

Migrace osob je pohyb či přesun lidí z jednoho místa na druhé. Lidský pohyb mezi územními celky je starý fenomén, který je datován hluboko do lidské historie. Od začátku je migrace spojována s hledáním živobytí, kulturními důvody nebo katastrofami. Dnes je migrace spojována s globalizací. Kromě pohybu zboží a kapitálu dochází také k pohybu lidí (Douglas 2019: 1). Tradičně docházelo k migraci z ekonomických a politických důvodů. Migrace je obecně dostupnější pro movité či kvalifikované pracovníky. Migrace je také častou záležitostí chudých lidí. Vzhledem k jejich omezeným možnostem využívají nelegální prostředky při vstupu do cizí země. Obyvatelé z chudých zemí mohou mít více důvodů než jen ekonomické. Častými důvody jsou války, porušování lidských práv nebo politické nepokoje. U státu jako je Mexiko je pro lidi velkým lákadlem geografická poloha Spojených států. V neposlední řadě můžeme také pozorovat tzv. řetězovou migraci. K té dochází, když lidé imigrují do jiného státu za účelem sjednocení s ostatními členy své rodiny (Hauptman 2019: 417).

2.2 Migrant, ilegální imigrant, uprchlík

Označení migrant je v porovnání s termíny jako ilegální imigrant a uprchlík značně obecné a inkluzivní. Za migranta je považována jakákoliv osoba pohybující se jak po území jednoho státu, tak i zároveň osoba překračující hranice do jiné země (McBrien 2017: 115). Na mezinárodní úrovni neexistuje jedna uznávaná definice pro migranta. Podle Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) tento termín zahrnuje několik právně definovaných pojmů. Patří sem například lidé migrující za prací či mezinárodní studenti (IOM nedatováno). Na rozdíl od jiných pojmů (uprchlík nebo žadatel o azyl) nezáleží u migranta na právním statusu, nebo na tom, jestli je pohyb dané osoby dobrovolný. Stejně tak zde není pouze konkrétní důvod migrace, ani délka pobytu v cizí zemi (Hill 2018).

Specifické definice je možné hledat u dalších osob spojených s imigrační politikou. Důležitým pojmem pro účely této práce je ilegální imigrant. Ekvivalent je také název nezdokumentovaný imigrant a nezdokumentovaný přistěhovalec. Slovo imigrant je používáno ze strany státu, do kterého se daná osoba přesune. Spojení ilegální imigrant označuje osobu přicházející do země bez vyžadovaných právních dokumentů nebo bez oficiálního povolení ke vstupu na dané území (IOM 2019: 102). Dalším pojmem spojeným s migrací je uprchlík. Jeho definice je zakotvená v mezinárodním právu. Klíčovým právním dokumentem určující definici uprchlíka je Úmluva o právním postavení uprchlíků z roku 1951. Uprchlík je člověk, který se nachází mimo svou vlast bez možnosti či zájmu se do ní vrátit, kvůli oprávněným obavám z pronásledování na základě jejich rasy, náboženství, národnosti, členství v určité společenské skupině nebo kvůli politickému názoru (UNHCR Nedatováno). Poměrně malý rozdíl je mezi uprchlíkem a žadatelem o azyl. Rozdíl je jednoduše v tom, že žadatel o azyl opustil svou zemi a nyní vyhledává ochranu před možným pronásledováním. Uprchlík již takovou ochranu obdržel (Hill 2018).

2.3 Hraniční režim a podmínky vstupu do USA

Podmínky vstupu na území Spojených států amerických se liší v závislosti na tom, z jaké země daný jednotlivec pochází. Obecně cizinci vstupující na území Spojených států musí zažádat o nepřistěhovalecké vízum s dočasným pobytem, či imigrační vízum pro trvalý pobyt (U.S. Department of State nedatováno). Speciální pravidla jsou například nastavena pro některé obyvatele Mexika a Kanady. Ty vychází z oficiální spolupráce těchto tří zemí v rámci dohody USMCA¹. V rámci dohody je možno vybraným občanům Kanady a Mexika udělit nepřistěhovalecké vízum *NAFTA Professional*. S tímto vízem mohou odborníci z obou zemí pracovat na území Spojených států pro americké i zahraniční zaměstnavatele. Tyto víza se týkají předem dohodnutých pracovních činností (CBP 2018).

Ministerstvo zahraničních věcí USA vyžaduje obecně po cizincích vyřízení víz na ambasádách a konzulátech. Ovšem v rámci *Visa Waiver Program* je možné vycestovat do Spojených států bez jakéhokoliv víza, pokud doba pobytu nepřesáhne 90 dní. Tento program je oficiálně označován jako bezvízový, což technicky vzato není korektní označení (USAGov nedatováno). Kdokoliv žádá o vstup do USA na základě tohoto programu, musí mít potvrzené povolení v rámci elektronické cestovní registrace ESTA (Electronic System for Travel Authorization). Zde může dojít k zamítnutí, a to například z důvodu vycestování za studiem, zaměstnání, práce pro informační média či trvalého pobytu v USA (Bureau of Consular Affairs nedatováno). V rámci *Visa Waiver Program* můžeme sledovat 40 zemí z celého světa. Patří mezi ně například Česká republika, Jižní Korea nebo Singapur. Jako zatím poslední země bylo přidáno do programu Chorvatsko, a to na konci roku 2021 (U.S. Department of Homeland Security 2022). V případě že délka pobytu v zemi trvá déle než 90 dní nebo má vycestování do Spojených států jiný než turistický či obchodní důvod, je zapotřebí vízum. Konkrétní typ víza záleží na důvodu, ze kterého se občan jiné

¹ USMCA (United States-Mexico-Canada Agreement) je dohoda o volném obchodu, která vešla v platnost 1. července 2020 a nahradila dohodu jménem NAFTA (North American Free Trade Agreement) (MPO: 2020)

země chce do Spojených států dostat. Těchto typů existuje šest. Předně jsou to přistěhovalecká víza k trvalému pobytu. Ty umožňují danému držiteli trvale žít a pracovat na území Spojených států. Dalšími typy jsou turistická víza či snoubenecká víza². V rámci studentských a výměnných programů je možné požádat o studentská víza. Další možnosti jsou tranzitní víza, která slouží při průjezdu Spojenými státy do jiné země. Pro občany Kanady a Mexika je možné získat pracovní víza v rámci dohody USMCA (USAGov 2021).

Do Spojených států každoročně proudí nelegálními způsoby více než stovky tisíc lidí. Na základě dostupných dat z roku 2021 bylo zjištěno, že se do Spojených států v rozmezí 12 měsíců dostalo ilegálně okolo rekordních 1,7 milionů osob (Sullivan – Jordan 2021 – NY Times). Tato data se však nedají považovat za naprosto přesná, protože se jedná o hrubé odhady. V roce 2019 došlo k rekordnímu trestnímu stíhání 106 312 osob v souvislosti s ilegálním vstupem do země (American Immigration Council 2021: 1). Zpříšňování imigrační politiky ze strany vlády USA nebylo náhodné ani nečekané, naopak se jedná o jasnou reakci na roztržitý systém vymáhání práva. Tuto reakci můžeme sledovat primárně po událostech z 11. září 2001. Problematika neoprávněných přistěhovalců na území Spojených států se navíc stala značně zpolitizovanou, k čemuž přispívá přítomnost odhadovaných více než 11 milionů imigrantů bez oprávnění pobytu na území Spojených států (Hauptman 2019: 420). Po útocích na New York roku 2001 došlo k okamžité reakci vlády nebo například aerolinek, které znemožnily nabízení služeb pro muslimské a arabské cestující. Situace se přenesla také do společnosti, ve které narostla míra trestných činů z nenávisti mířených vůči muslimům a Arabům (Akram–Johnson 2002: 295–296). Stejně tak se útoky velmi silně svým dopadem promítly do imigrační politiky Spojených států. Přistěhovalectví do té doby bylo vnímáno primárně jako problém ekonomický a politický. Od této chvíle ale můžeme pozorovat, že se již jedná o problém bezpečnostní (Baršová–Barša 2015: 70).

² Ta se vydávají za účelem uzavření sňatku s občanem či občankou Spojených států a následného žití v této zemi (USAGov 2021).

2.4 Vládní instituce

Ve Spojených státech amerických se nachází tři stěžejní vládní instituce, které zajišťují hraniční režim a podmínky vstupu na půdu Spojených států. Tou první a legislativně nadřazenou je Ministerstvo vnitřní bezpečnosti USA. Toto ministerstvo vzniklo v roce 2002 v reakci na události z 11. září 2001. Jeho hlavním úkolem je udržování bezpečnosti občanů Spojených států. Pod jeho správu spadá prosazování celních, hraničních a imigračních předpisů, protiteroristická činnost či například kybernetická bezpečnost (USAGov nedatováno). V rámci Ministerstva vnitřní bezpečnosti vznikl 1. března 2003 Úřad celní a hraniční ochrany Spojených států, jehož působnost se vztahuje především na hranice s Mexikem, Kanadou a poloostrovem Floridy. Délka těchto hranic čítá dohromady přes 11 000 kilometrů. Ve spolupráci s pobřežní stráží chrání námořní hranice USA. (Federal Register Nedatováno). Hlavní oficiální úlohou Úřadu celní a hraniční ochrany USA (CBP) je zamezit vstupu osobám označených jako teroristi, stejně tak jako znemožnění přesunu teroristických zbraní na území USA. Zároveň vpouští do země všechny osoby s legitimním důvodem pro vstup, a to ať už jde o turistiku či o obchodní záležitosti (CBP 2022). V březnu 2003 vznikla pod záštitou Ministerstva vnitřní bezpečnosti také Imigrační a celní služba Spojených států amerických (ICE). Ta podobně jako CBP zajišťuje bezpečnost na hranicích a předchází nelegálnímu pohybu osob, zboží a finančních prostředků do země. Jejich pravomoci se nevztahují pouze na hraniční oblasti, ale na celé území Spojených států (ICE 2021).

2.5 Představení pohledu na imigrační politiku Republikánské a

Demokratické strany

V této podkapitole představím Republikánskou a Demokratickou stranu. Primárně se zde zaměřím na odlišné pohledy již zmíněných stran na imigrační politiku. Cílem kapitoly je představit hlavní priority stran na dané téma, ze kterých budu vycházet v průběhu své práce. A to tím způsobem, že u každého prezidenta

zaznamenám, jestli se jeho kroky v imigrační politice shodovaly, nebo lišily od priorit Demokratické či Republikánské strany.

Cíle imigrační politiky Spojených států se liší a lišily na základě stranických a ideologických hledisek. V 90. letech 20. století se americké veřejné mínění dělilo podle toho, ke které straně se přiklánělo. Republikáni a demokraté se lišili v mnoha otázkách a imigrace nebyla výjimkou. U voličů republikánů byla mnohem větší pravděpodobnost, že budou pro zredukování imigrace. Dále v 90. letech republikáni vyjádřili výrazně větší rasovou zášť než demokrati (Hout, Maggio 2021: 41). Můžeme tak pozorovat, že pohled na imigrační politiku se ze strany republikánů nijak výrazně nezměnil. Za poslední dekádu byla ekonomika a společnost USA výrazně ovlivněna značným přílivem přistěhovalců. Imigranti ovlivňují trh práce, produktivitu a pracovní místa. Dále také mohou mít dopad na kulturu hostitelské země, společenské normy a na pocit bezpečí (American Economic Journal: Applied Economics 2022: 359).

Strana republikánů, na rozdíl od demokratů, klade větší důraz na zvýšení bezpečnosti hranic a zvýšení počtu deportací (Daniller 2019). Pohled republikánské strany a jejich voličů se tedy staví převážně na stranu zvyšování bezpečnostních opatření na hranicích Spojených států. Většina republikánů považuje přistěhovalce za kritické ohrožení (Hammer – Kafura 2019: 3–4). Podle průzkumu Pew Research Center v roce 2019 vnímali republikáni otevřenost Spojených států jako hrozbu. Tvrdili, že pokud budou Spojené státy otevřené imigrantům, tak hrozí, že USA ztratí svou identitu jako stát. Zatímco demokrati vnímají otevřenost jako něco, co je zásadní pro identitu USA. I zde můžeme sledovat rozdílné pohledy obou stran v otázce otevřenosti (Brockway, Doherty 2019). Co se týče tendencí rasové nenávisti ze stran republikánů, tak se potvrdil její růst, a to právě tím, že byl zvolen Donald Trump (Hout, Maggio 2021: 52).

Demokratická strana považuje na rozdíl od strany Republikánské za důležité zajištění cesty k legálnímu statusu pro neoprávněné přistěhovalce. Dále jsou také více otevřeni přijímání uprchlíků (Daniller 2019). Rasová nenávist byla již od devadesátých let u demokratů nižší než u republikánů. Po zvolení prezidenta

Baracka Obamy se rasová nenávisť ze stran demokratů ještě více snížila (Hout, Maggio 2021: 52). Demokraté se tedy v současnosti ve svém oficiálním prohlášení vyjadřují k přistěhovalcům ve velmi pozitivním světle. Podle demokratické strany jsou Spojené státy díky přistěhovalcům silnější. Také se jasně staví proti administrativě bývalého prezidenta Spojených států Donalda Trumpa. Jeho migrační politiku spojují s krutostí a dehumanizací přistěhovalců, kdy docházelo k násilnému rozdělování rodin a zavírání dětí do klecí. Hlavními argumenty pro přijímání migrantů do země je posílení ekonomiky, utužení demokracie a obohacení americké kultury (Democrats nedatováno).

Z této podkapitoly vyplývá, že se pohledy Republikánské a Demokratické strany v otázce imigrační politiky výrazně diverzifikují. Republikáni byli již od devadesátých let (v porovnání s demokraty) více rasově zaujati. Také byli pro redukci imigrační politiky. Tento postoj se doposud příliš nezměnil. Republikánská strana vnímá otevřenost států pro imigraci jako jakési ohrožení identity Spojených států. Demokratická strana na druhou stranu považuje tuto otevřenost jako součást své identity. Na základě tohoto vnímání se poté strany odlišují i v tom, jaké zákony jim přijdou důležité a na co by se podle nich země měla zaměřit. Z tohoto zjištění budu vycházet v závěru své práce, kde budu odpovídat na svou podotázku, a tedy: „Lze vysledovat logiku a podobnost v politikách prezidentů na základě jejich stranické příslušnosti?“

3 Prezidentská administrativa Billa Clintona 1993–2001

Bill Clinton je americký politik z Arkansasu. V roce 1993 byl zvolen jako 42. prezident Spojených států amerických, a to za Demokratickou stranu. Oficiální vizí Billa Clintona bylo ve své zemi vítat legální migranty, ochránit uprchlíky a zároveň zastavit ilegální přistěhovalce. Dále také posílit kontroly na hranicích, rozšířit nástroje k deportaci a zabránit poskytování pracovních míst těm, kteří jsou ve Spojených státech nezákonně (Clinton 1994: 4–5).

3.1 Strategické a legislativní kroky a politická debata o imigrační politice

V rámci prvního prezidentského období přispěl prezident Clinton do americké legislativy zákonem, který se nazýval *The Illegal Immigration Reform and Immigrant Responsibility Act of 1996* (IIRIRA). Do té doby se jednalo o jeden z nejpřísnějších zákonů zavádějící nástroje proti vstupu ilegálních přistěhovalců do Spojených států (Fragomen Jr. 1997: 438). Tento zákon ve velké míře napomohl ke zvýšení kriminalizace ilegální migrace. Důležitým bodem například bylo to, že se vstup na území Spojených států bez dokladů stal trestným činem. Obecně se rozšířila definice práva, podle kterého bylo možné ilegální přistěhovalce deportovat ze země (Rojas 2018: 1). Konkrétní kroky ze strany státu bylo možné pozorovat také na příkladu posílení hranic. Do roku 2001 bylo naplánováno zvýšit počet přítomných policistů na hranicích o 5000. Clintonova administrativa se také rozhodla investovat 12 milionů dolarů do 22,5 kilometrů dlouhého plotu na jihozápadní hranici. Byly také zvýšeny pokuty za nezákonné překročení hranic z 50 dolarů na 250 dolarů (Nelsen 2019: 48–49). Obecně vzato bylo cizincům odebráno mnoho práv, a naopak byla posílena pozice vládních agentur, především Imigračního a naturalizačního úřadu, který dnes funguje pod názvem Imigrační a celní služba Spojených států (Douglas–Sáenz 2013: 205).

Přistěhovalectví do Spojených států bylo na začátku 90. let 20. století stále ovlivněno zákony o imigraci, které byly přijaty v předchozích letech. Dlouhodobý dopad měl především *Immigration and Naturalization Act of 1965* (INA) (Nelsen 2019: 10). Tento zákon zrušil do té doby zavedené kvóty pro počet přistěhovalců

do Spojených států. Netýkal se však obyvatel zemí západní Evropy a změnil přístup k přijímání imigrantů do země (Keely 1971: 159). Důsledkem INA byla mnohonásobně zvyšující se vlna imigrantů do Spojených států v následujících dekádách (Baxter–Nowrasteh 2021: 17).

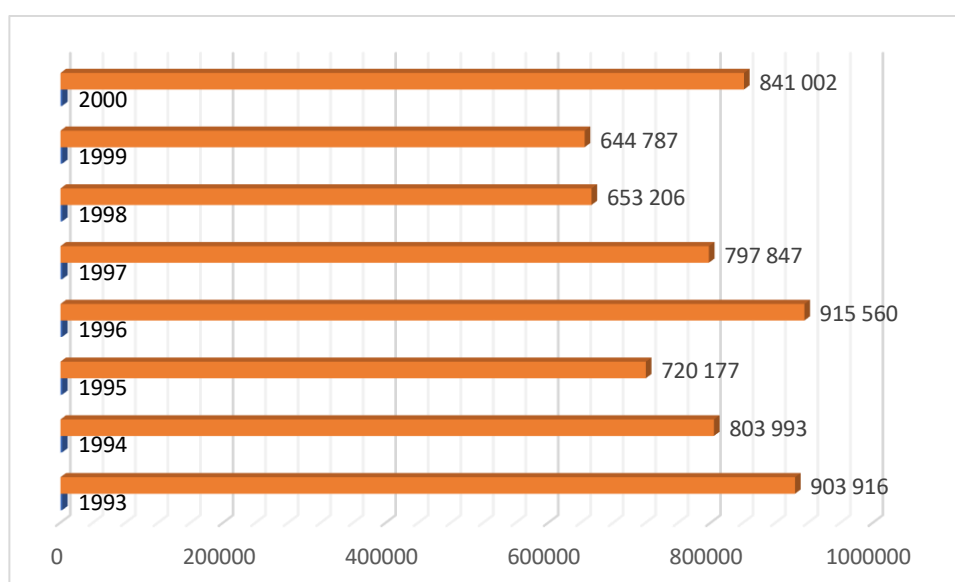
Imigrační politika nebyla pro Billa Clintona před jeho zvolením politickou prioritou. Tento stav se však během vykonávání funkce změnil a imigrace se stala jedním z předních témat jeho administrativy. Například během let 1994 až 1998 se téměř ztrojnásobil rozpočet Imigračního a naturalizačního úřadu z 1,5 miliard na 4,2 miliard dolarů (Nelsen 2019: 17). První prezidentské období Billa Clintona znamenalo zavedení legislativních změn a reform, zaměřující se na přísnější imigrační politiku s cílem zmírnit nárůst migračních toků do Spojených států. Prezident Clinton se primárně zaměřil na zvýšení kontroly hranic s Mexikem (Baxter–Nowrasteh 2021: 18).

První příklad strategického kroku v rámci imigrační politiky Billa Clintona je Operace *Hold-the-Line* ze září roku 1993. Původně nesla tato akce název Operace Blokáda, ten byl ale změněn po námitkách mexické vlády (Cornelius 2001: 663). Jednalo o demonstraci síly pohraničních sil Spojených států na přibližně 32 kilometrech hranic mezi El Pasem a Ciudad Juarez. V hojném počtu se na hranicích rozmístily příslušníci pozemních sil a ve vzduchu se operace účastnily čtyři vrtulníky. Jedním z oficiálních cílů a záměrů celé operace bylo poskytnout pohraniční hlídce a jiným přítomným složkám dostatek personálu, technologie a vybavení k odhalování a zadržování nelegálních imigrantů. Podle dostupných dat nepřinesla Operace Blokáda a později *Hold-the-Line* faktický úspěch v rámci omezení ilegálního přistěhovalectví v oblasti El Paso (Brownell 2001: 71).

Prezident Bill Clinton pokračoval v militaristické strategii při zamezování příchodu dalších ilegálních přistěhovalců z Mexika. V roce 1994 přišla Clintonova administrativa s další ozbrojenou akcí na hranicích. Tentokrát se jednalo o Operaci *Gatekeeper* (Nelsen 2019: 43). Operaci *Gatekeeper* předcházela politická událost v Kalifornii. Díky hlasům voličů v referendu prošel v Kalifornii v roce 1994 zákon zvaný *Proposition 187*. Základním ustanovením *Proposition 187* bylo zamezení

přístupu ilegálním imigrantům k sociálním a zdravotnickým službám. Tento postoj občanů Kalifornie se dá vysvětlit dvěma důvody. Na začátku 90. let minulého století bylo možné ve Spojených státech pozorovat značný nativismus. Výsledkem toho byla mimo jiné i antiimigrační nálada ve společnosti. Druhým důvodem byla velmi špatná ekonomická situace v Kalifornii. Tento stát zažíval nejhorší ekonomickou recesi od Velké hospodářské krize z druhé poloviny 20. století (Alvarez–Butterfield 2000: 168). V roce 1997 byl tento zákon prohlášen za protiústavní, a to z důvodu porušení 6. článku Ústavy Spojených států (Bustamante 2001: 8).

Graf 1 - Osoby, které získaly status oprávněného trvalého rezidenta USA v letech 1993-2000

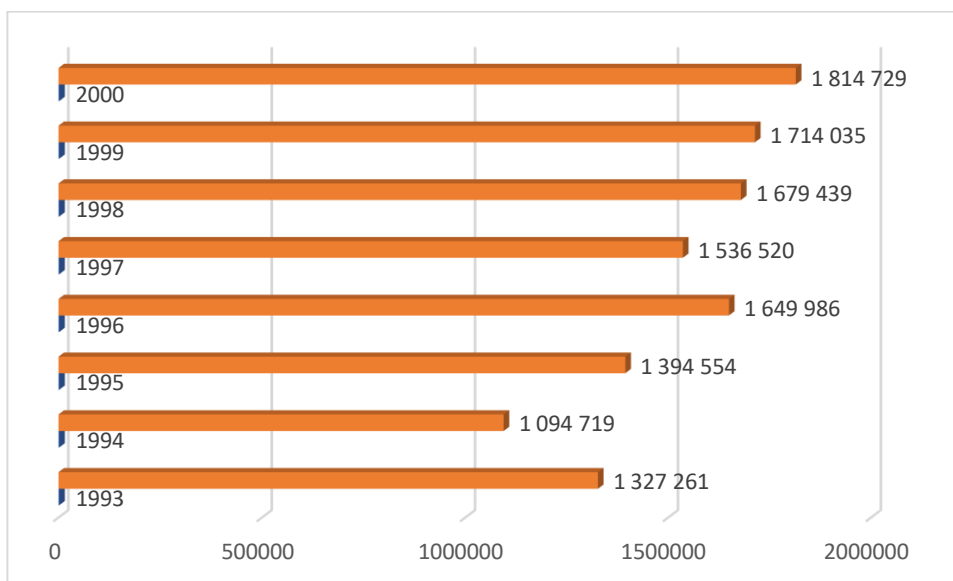
Zdroj: Yearbook of Immigration statistics 2019

Graf 1 zaměřený na legální imigraci do Spojených států ukazuje značné výkyvy počtu udělených povolení k pobytu. V prvních letech prezidentství Billa Clintona můžeme zaznamenat pokles legální imigrace. Tato data je možné vysvětlit obecným zaměřením na omezení imigrace do Spojených států, a to vzhledem k silné nativistické náladě ve společnosti. V polovině 90. let se objevily snahy Federálního poradního orgánu a Republikánské strany o zredukování legální imigrace o třetinu. To dokazuje výrazný meziroční pokles udělených povolení k pobytu mezi lety 1996 a 1999.

Operace *Gatekeeper* odehrávající se v Kalifornii byla vyhlášena krátce předtím, než prezident Bill Clinton ohlásil, že bude usilovat o znovuzvolení. Vzhledem k nativistické náladě v zemi se jeho administrativa snažila svým občanům dokázat, že za nimi stojí a jedná v zájmu svých obyvatel (Huspek 2001: 52). Prezident Clinton si tímto politickým krokem zajišťoval hlasy těch samých občanů Kalifornie, kteří hlasovali pro *Proposition* 187. Operace *Gatekeeper* měla navíc pouze dočasný efekt, protože během následujících let Clintonovi vlády rapidně narůstal počet ilegálních přistěhovalců do Spojených států (Nelsen 2019: 44). Samotná operace se odehrávala v oblasti San Diega v říjnu 1994. Postupně se rozšířila od Tichého oceánu, přes okres San Diega až do Arizony (Cornelius 2001: 664).

Operace *Gatekeeper* téhož roku prošla v Kongresu Spojených států jako zákon a stala se jedním z nejpřísnějších zákonů v rámci imigrační politiky během vykonávání prezidentského mandátu Billa Clintona. Hlavním cílem bylo zamezit vstupu ilegálních imigrantů přes hranici s Kalifornií tím, že v nejvíce frekventovaných oblastech bude vybudována zeď. V těchto hraničních oblastech také došlo k významnému nárůstu personálu pohraniční hlídky. Z počátku se operace *Gatekeeper*, stejně jako operace Blokáda, později *Hold-the-Line*, zdála být úspěšná. Důvodem bylo faktické snížení proudění ilegálních přistěhovalců skrze nejvíce využívané koridory v oblasti San Diega a El Pasa. Reálným výsledkem ale bylo pouze přeorientování imigrantů do jiných oblastí americko-mexických hranic (Nelsen 2019: passim).

Graf 2 - Zadržení cizinci v letech 1993-2000

Zdroj: Yearbook of Immigration statistics 2019

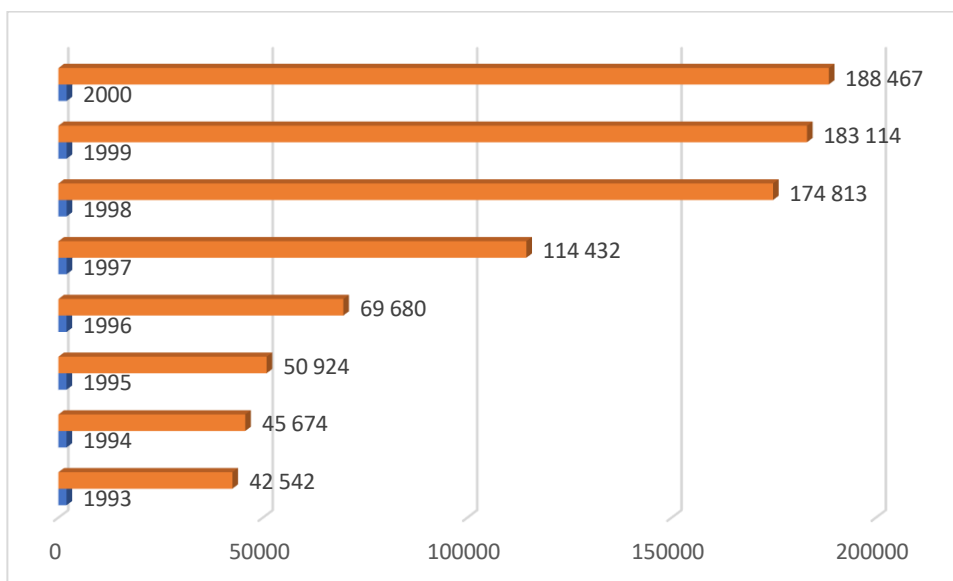
Údaje z grafu 2 ukazují na počáteční neefektivitu operací Hold-the-Line z konce roku 1993 a Gatekeeper z roku 1994. Ovšem po zbytek prezidentského období, s výjimkou roku 1997, můžeme sledovat každoroční narůstající počet zadržených cizinců na území Spojených států. Na federální i státní úrovni byla implementována nová legislativa zaměřena proti ilegální imigraci. Politická i společenská nálada byla zaměřena proti ilegálním přistěhovalcům. Z těchto důvodů je možné sledovat nárůst zadržených cizinců ve srovnání s prvními dvěma roky Clintonovy administrativy.

V první polovině 90. let minulého století bylo možné v politickém prostoru zaznamenat strach kvůli vzrůstající vlně ilegálních přistěhovalců (Nelsen 2019: 35). Společně s teroristickými útoky z února 1993 na Světovém obchodním centru, v politice federální vlády a v ekonomice v 90. letech došlo ve Spojených státech k silné antiimigrační náladě (Douglas–Sáenz 2013: 204). Debata o imigrační politice se objevovala ze strany politiků i aktivistů často i na úrovni jednotlivých států. Jedním z příkladů může být *Proposition 187*, jakožto antiimigrační zákon potvrzen voliči v referendu v Kalifornii. Na úrovni federální vlády byla implementována legislativa taktéž mířená vůči ilegálním přistěhovalcům (Baxter–Nowrasteh 2021: 18).

Prezident Clinton však ve svém prvním funkčním období vyzýval proti drsné antiimigrační rétorice a připouštěl skutečnost, že Amerika je státem přistěhovalců, přičemž odkazoval na dílo Johna F. Kennedyho s názvem *Nation of Immigrants*, neboli Národ přistěhovalců (překlad autora) (Clinton 1994: 4–5). Kroky prezidenta Clintona se dají vykládat jako politické. Tím je myšlena Clintonova snaha vyjít vstříc americkým voličům tím, že zaměřil svou imigrační politiku proti ilegálním imigrantům v době, kdy ve společnosti panovala antiimigrační nálada. Například reforma o ilegálním přistěhovalectví z roku 1996 byla součástí jeho kampaně za znovuzvolení. Velkou podporu voličů si nesl už od vyhlášení operace *Gatekeeper* a dalších politických rozhodnutí, která měla zastavit přísun ilegálních imigrantů do země. Značný vliv také můžeme pozorovat v iniciativách imigrační politiky republikánské strany, která vyhrála volby do Kongresu v roce 1994 (Nelsen 2019: 48).

Politická debata o imigrační politice byla ale v této době poměrně napjatá. Například v polovině 90. let přijal Bílý dům návrh Federálního poradního orgánu na zredukování legální migrace o jednu třetinu. Tento návrh se setkal s nevolí ze strany hispánských, asijsko-amerických či židovských skupin. Tento návrh také způsobil rozepře republikánské skupiny. Mnoho členů Republikánské strany se přiklonilo k omezení přijímání imigrantů, nepanoval však ve straně jednotný názor (Pear 1995).

Graf 3 - Vyhoštění cizinci v letech 1993-2000

Zdroj: Yearbook of Immigration statistics 2019

Data zaznamenaná v grafu 3 dokazují, že imigrační politika nebyla pro administrativu Billa Clintona v prvních letech prioritou. První operace a kroky zaměřené proti ilegálním přistěhovalcům neměly okamžitý efekt. Postupný nárůst deportací ovšem můžeme vysvětlit snahou Billa Clintona o využití antiimigrační nálady mezi voliči, stejně tak jako výhrou Republikánské strany v průběžných volbách v roce 1994. Imigrační politika se již při prezidentské kampani v roce 1996 stala jedním z předních témat. O tom také svědčí prudký nárůst vyhoštěných osob ze Spojených států o více než 40 000. Tento trend pokračoval až do konce jeho funkčního období.

4 Prezidentská administrativa George W. Bushe 2001–2009

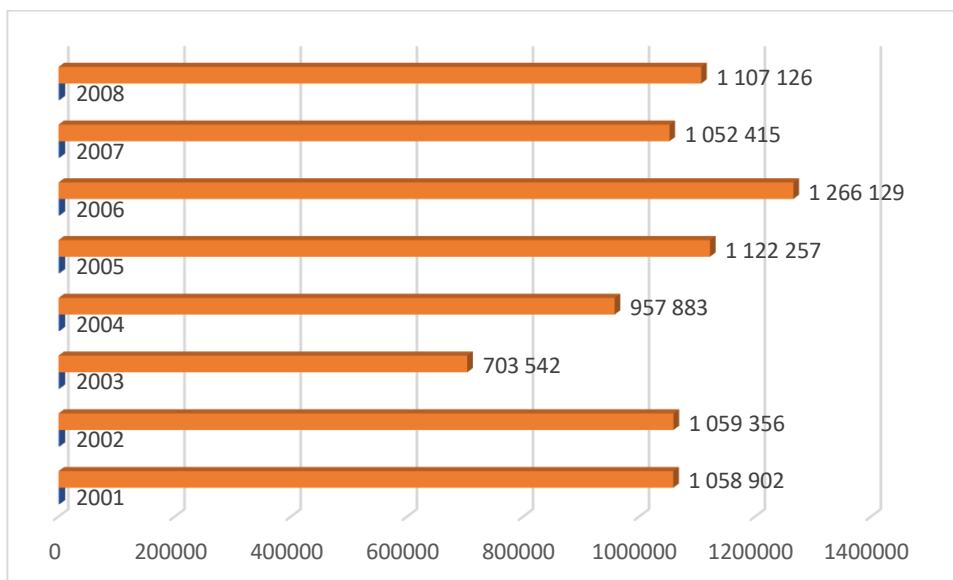
4.1 Před 11. září 2001 - Strategické a legislativní kroky a politická debata o imigrační politice

Imigrační politika byla již od jeho kandidatury jedním z prioritních témat pro George W. Bushe. Konkrétně se chtěl zasazovat o celkovou imigrační reformu (Sharafat 2019: 58). Prezident Bush se zároveň ocital pod tlakem vlivných zájmových skupin, které o takovou reformu stály. Za liberálnější imigrační politiku lobovali především představitelé stavebního a zemědělského průmyslu. George W. Bush se při své kandidatuře snažil také oslovit rostoucí hispánskou menšinu (Edwards–Herder 2012: 43). V tomto ohledu se zaměřoval na rozhodující hlasy hispánské menšiny ve státech jako Kalifornie, Nové Mexiko, Arizona, Florida, New York a Texas. Právě v Texasu vykonával před zvolením do prezidentského křesla funkci guvernéra. Na konci 90. let odmítal ideu postavení zdi na hranicích Mexika a Texasu a přiznával, že spolu obě strany musí sdílet a řešit společné problémy. Při své prezidentské kampani se snažil získat hispánské voliče například tím, že uměl španělsky, nebo připomínal své snahy zlepšit pohraniční vztahy s Mexikem jakožto guvernér Texasu (Nelsen 2019: 53–54).

V roce 2000 ujišťoval Bush hispánskou populaci, že chce rozšířit legální migraci do Spojených států a učinit kroky pro legalizaci ilegálního přistěhovalectví. Jeho pro-imigrační rétorika se neslučovala například s guvernérem Petem Wilsonem, který stál za zákonem Proposition 187. Jeho přístup k přistěhovalcům značně poškodil reputaci republikánské strany u hispánských voličů (Baxter–Nowrasteh 2021: 19). Před svým zvolením sliboval George W. Bush vytvoření výjimečného vztahu s Mexikem. Jeho rétoriku vůči Mexiku potvrdil krátce po své inauguraci. 25. ledna 2001 ohlásil, že jeho první zahraniční návštěva bude právě k sousedící zemi Spojených států, a to s cílem setkání se s jeho mexickým protějškem Vicentem Foxem (Gutiérrez 2007: 70–71). S mexickým prezidentem se George W. Bush během prvních devíti měsíců v prezidentské funkci setkal s mexickým prezidentem celkem pětkrát. Byla také

vytvořena bilaterální spolupráce nazvaná *Cooperation Group on immigration*. Prezident Bush navíc navrhoval vytvoření programu pro dočasné pracovníky (Sharafat 2019: 59). Snaha o vzájemné zlepšení vztahů mezi Spojenými státy a Mexikem byla také pozorovatelná ve snaze prosadit *DREAM³ Act* podpořenou prezidentem Bushem (Nelsen 2019: 101). Tento zákon měl dlouhodobě ochraňovat konkrétní imigranty na území Spojených států, kteří se do země dostali již jako děti. Verze *DREAM Act* z roku 2001 nebyla schválena. Stejně tak nebyla schválena žádná další verze v následujících 20 letech. A to i přesto, že v rámci tohoto návrhu panovala shoda Republikánské a Demokratické strany (American Immigration Council 2021: 1).

Graf 4 - Osoby, které získali status oprávněného trvalého rezidenta v letech 2001-2008

Zdroj: Yearbook of Immigration statistics 2019

Na Grafu 4 můžeme vidět, že po změnách v imigračním systému v roce 2002 došlo k poklesu udělených pobytů o více než 300 000 během jednoho roku. Ovšem toto číslo následně narůstalo a s výjimkou roku 2004 se hodnota vždy držela nad 1 milionem. Z těchto dat je vidět, že George W. Bush neměl dlouhodobý zájem na omezování legální imigrace do Spojených států.

³ The Development, Relief and Education for Alien Minors

4.2 Po 11. září – Strategické a legislativní kroky a politická debata o imigrační politice

Směr, kterým se ubírala imigrační politika prezidenta Bushe, se změnil po událostech, které se odehrály 11. září 2001. Témata zabývající se problematikou imigrace začala být považována za bezpečnostní hrozbu Spojených států (Sharafat 2019: 59). George W. Bush se ocitl pod tlakem svých spolustraníků. Bylo od něj očekáváno, aby splňoval roli silného prezidenta chránícího národní bezpečnost. Z toho důvodu se čekalo, že podpoří všechny návrhy zákonů, které zahrnují zabezpečení národních hranic. K tomu se naskytla velká příležitost i z toho důvodu, že na této otázce panovala shoda obou stranických celků (Nelsen 2019: 103).

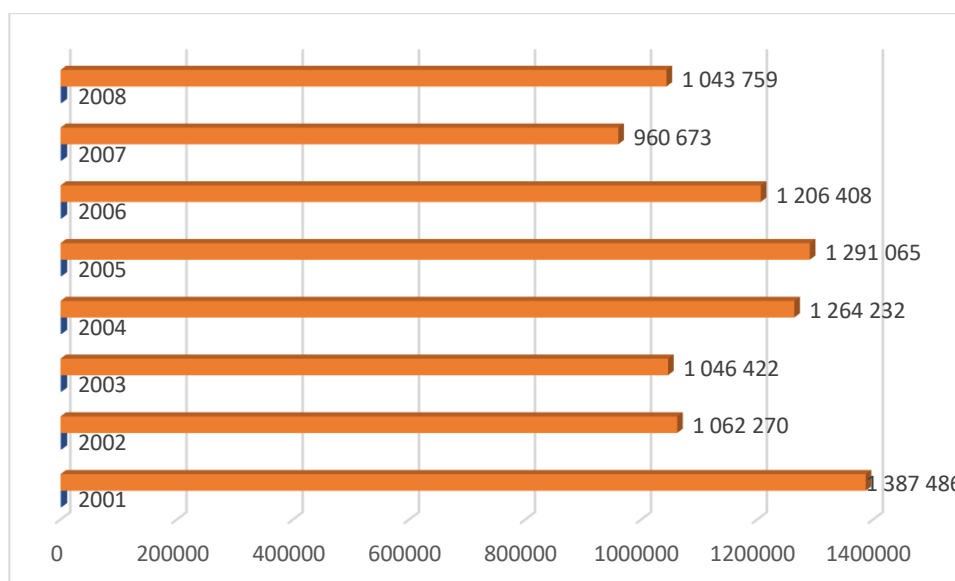
Útoky na Světové obchodní centrum v New York City a Pentagon v hlavním městě Washingtonu, D. C. téměř okamžitě nasměrovaly legislativní kroky Bushovi administrativy. Nejen pro prezidenta Spojených států, ale i pro americké voliče se téma bezpečnosti na hranicích stalo jednou z národních priorit (Gutiérrez 2007: 72). Administrativa prezidenta Bushe se okamžitě zaměřila na otázku národní bezpečnosti. Všech 19 teroristů přímo zapojených do útoku z 11. září se na území Spojených států dostalo legální cestou v rámci *Visa Waiver Program*. Byly tedy vyvinuty nové screeningové systémy a databáze. Ty umožňovaly zjistit imigrační a kriminální historii žadatelů o vstup na území Spojených států. Jedním z výsledků bylo nastolení nového typu spolupráce mezi federálními, státními a lokálními agenturami (Nelsen 2019: 64–65). Již během následujících měsíců došlo ze strany prezidenta Bushe k implementování legislativních kroků. Jedním z prvních kroků, kterým George W. Bush reagoval na teroristické útoky, bylo podepsání *USA PATRIOT Act*⁴ dne 26. října 2001 (Douglas – Sáenz 2013: 206).

Poté co Kongres Spojených států schválil *PATRIOT Act*, došlo ke snížení práv imigrantů. Naopak stát dostal rozšířená práva, podle kterých mohl

⁴ Uniting and Strengthening America by Providing Appropriate Tools Required to Intercept and Obstruct Terrorism

deportovat osoby podezřelé z terorismu. Zároveň bylo umožněno ministru spravedlnosti zadržovat osoby bez jakéhokoliv obvinění či řádného soudního řízení (Baxter – Nowrasteh 2021: 19). Zákon prošel Senátem i Sněmovnou reprezentantů za většinového schválení v obou komorách Kongresu. Zároveň je *PATRIOT Act* spojován s kontroverzemi. K červnu 2005 přijalo téměř 400 lokálních vládních orgánů resoluce proti některým částem zákona (Domke 2006: 292). Jeden ze článků zákona rozšiřuje okruh cizinců, kteří mohou být vyhoštěni nebo deportováni ze země z důvodu související s terorismem. Zároveň se nastavená kritéria zákona vztahují také na osoby, které jsou vzdáleně napojeny na zakázané organizace. *PATRIOT Act* navíc umožnil ministru spravedlnosti označit jakoukoliv organizaci, domácí i mezinárodní, jako teroristickou, pokud byly shromážděny informace o jejich podpoře či vykonávání teroristických aktivit. Tento zákon je spojován s kontroverzemi právě proto, že se dostával do rozporu s pátým dodatkem Ústavy Spojených států (Sinnar 2003: 1421–1422). Jedním z rasově motivovaných bodů zákona *PATRIOT* demonstrující rozsáhlejší působnost státu požadoval od mužů z arabských či muslimských zemí registraci u Ministerstva vnitřní bezpečnosti (Douglas – Sáenz 2013: 206).

Graf 5 - Zadržení cizinci v letech 2001-2008

Zdroj: Yearbook of Immigration statistics 2019

Informace zaznamenané v grafu pět ukazují, že imigrační politika zaměřená na zadržování cizinců byla méně striktní než za vlády Billa Clintona. V roce 2000 bylo zadrženo přes 1 800 000 osob. Během osmi let Bushovi administrativy se tato čísla nikdy neopakovala. George W. Bush do prezidentského křesla nastoupil s tím, že zlepšit vztahy s Mexikem a více otevře Spojené státy imigraci. Změnu nepřinesly ani útoky z 11. září 2001. Jedním z důvodů bylo to, že jeho prezidentská administrativa byla více zaměřená na tvorbu zahraniční politiky a nebyla vytvořena komplexní imigrační reforma. Důležitým důvodem také bylo to, že George W. Bush potřeboval získat hlasy především hispánských voličů. To značně ovlivňovalo jeho přístup k imigrační politice, kterou tudíž tolik nezpříšňoval.

Přibližně rok po útocích z 11. září podepsal George W. Bush *Homeland Security Act of 2002*. Došlo k oficiálnímu vytvoření Ministerstva vnitřní bezpečnosti, který pod sebe sjednotil 22 různých federálních agentur. Agendu těchto agentur nakonec převzaly tři federální tělesa vykonávající zákony imigrační politiky. Jednalo se o *US Customs and Border Protection (CBP)*, *US Immigration and Customs Enforcement (ICE)* a *US Citizenship and Immigration Services (USCIS)*. Vytvoření tohoto ministerstva představovalo největší vládní reorganizaci ve Spojených státech od vytvoření ministerstva obrany po druhé světové válce (Mittelstadt 2011: 2). 18. června 2002 prohlásil prezident Bush ve své zprávě kongresu, že „ministr vnitřní bezpečnosti bude mít pravomoc spravovat a prosazovat všechny zákony o přistěhovalectví a státní příslušnosti, včetně vydávání víz konzulárními pracovníky.“ Postupně docházelo k přenesení zodpovědnosti za imigrační politiku z ministerstva spravedlnosti na nově vzniklé ministerstvo. Přenesení této působnosti na ministerstvo vnitřní bezpečnosti bylo indikátorem toho, že přistěhovalectví se již stalo jednou z bezpečnostních priorit státu (Sharafat 2019: 59–60).

Jednou z legislativních odpovědí na 11. září 2001 bylo v roce 2002 uvedení *the Enhanced Border Security and Visa Entry Reform Act (EBSVERA)*. Tento zákon se soustředil na zvýšení bezpečnosti na hranicích za pomoci poskytnutí finančních prostředků. V rámci toho byl navýšen počet imigračních inspektorů

a vyšetřovatelů o 3000 (Nelsen 2019: 74). V následujících letech pokračovala snaha o zajištění hranice s Mexikem. Jedním z výsledků byl *the Secure Fence Act* z roku 2006. Prezident Bush tím podpořil vystavění více než 1100 kilometrů dlouhého plotu podél jihozápadní hranice Spojených států (Mittelstadt 2011: 9). Zákon o vystavění plotu na hranici s Mexikem byl ze strany prezidenta Bushe krok, jak uklidnit neklidné americké občany. Především konzervativci byli nespokojení s vývojem imigrace. Dalším cílem pro George W. Bushe bylo prosazení zákona o komplexní reformě imigrační politiky. Tento krok mu ale znemožnilo vítězství Demokratické strany v průběžných volbách v roce 2006. Přes jeho snahy se nakonec nepovedlo získat dostatečnou podporu v Kongresu (Sharafat 2019: 60). V tomto roce se zároveň velmi vyostřila debata o imigrační politice mezi Senátem a Sněmovnou reprezentantů. Senátní návrh podporovaný prezidentem Bushem měl zpřísnit ochranu na hranicích a pomoci ilegálním přistěhovalcům získat občanství. Ve Sněmovně reprezentantů byl naopak schválen zákon, který žádné ustanovení o občanství nenabízel. V tomto směru docházelo k velkým rozdílům obou komor v otázce imigrační politiky (New York Times 2006). V průběžných volbách v listopadu 2006 vyhrála Demokratická strana většinu, a to v obou komorách Kongresu poprvé od roku 1994 (Pilkington 2006).

Na začátku druhého prezidentského období George W. Bushe byla v americkém politickém prostředí snaha o prosazení imigrační reformy. Republikánský návrh⁵ směřující ze Sněmovny reprezentantů byl zaměřený pouze na přísnější vynucování imigračních zákonů na hranicích. Jeho autor, republikánský politik James Sensenbrenner, navrhoval prohřešky spojované s ilegální imigrací trestat vězením. Reakcí na tento návrh byly rozsáhlé protesty ve velkých amerických městech vyžadující mírnější zacházení s nezdokumentovanými přistěhovalci. Základním proti argumentem k republikánskému návrhu bylo upozornění na významnou roli imigrantů v americké společnosti (Gutiérrez 2007: 73). Byly to největší protivládní protesty ve Spojených státech od 60. let minulého století. Tato vlna nevole se zvedla

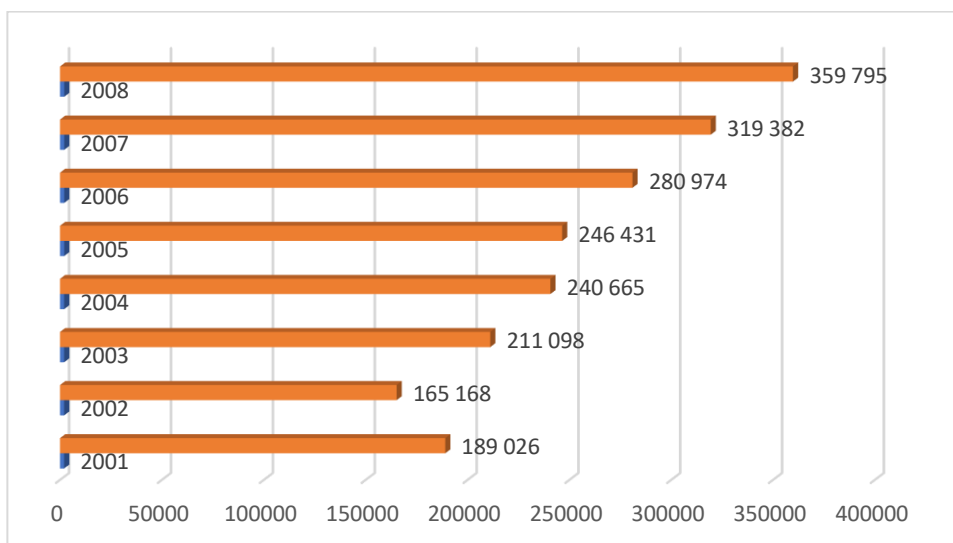
⁵ Border Protection, Anti-terrorism, and Illegal Immigration Control Act, také známý jako Sensenbrenner Bill (Hollifield 2016: 272)

především pro kontroverznost zákona. Jeden z bodů obsahoval trestní odpovědnost za pomoc či asistenci ilegálnímu imigrantovi. Návrh měl podporu u zástupců republikánské strany, kteří ho ve Sněmovně reprezentantů schválili. S odlišnou vizí přišli demokraté, kteří byli proti zákonu od samého začátku. Senát měl snahu v roce 2006 prosadit komplexnější návrh, který zahrnoval opatření pro dočasné pracovníky z jiných zemí či zlegalizování značné části populace ilegálních imigrantů. Konkrétní počet se odhadoval na 10 až 12 milionů lidí (Hollifield 2016: 272).

Demokraty předložený návrh zákonu se zaměřoval v neposlední řadě na to, aby imigranti byli přijímáni na základě zásluh, ať už je to dosažené vzdělání či pracovní zkušenosti. Systém byl totiž zvýhodněn pro jedince, kteří již ve Spojených státech měli rodinné příslušníky. Návrh zákona měl své kritiky, a to především v řadách konzervativní části republikánů. Jedním z argumentů směřujících proti senátnímu návrhu byla kritika republikánů, že zákon by pro nelegálně se vyskytující imigranty znamenal určitou formu maskované amnestie. Kritici zákona považovali za správné, aby se přistěhovalci vrátili do svých domovských zemí a zažádali si o víza (Gutiérrez 2007: 74).

Během prezidentského období George W. Bushe se nakonec Kongresu nepovedlo prosadit reformu o imigrační politice. Útoky, které se odehrály 11. září 2001 dočasně odsunuly reformu z hlavní agendy. Sám prezident s komplexní reformou přišel na začátku roku 2005. Po převzetí od Kongresu však došlo k její politizaci (Hollifield 2016: 272). V jeho prvním volebním období zbrzdila vytvoření reformy prezidentská kampaň k jeho znovuzvolení. George W. Bush získal v roce 2000 více hlasů od latinskoamerických voličů než kterýkoliv republikánský prezidentský kandidát v historii. Ve volbách v roce 2004 potřeboval znovu tyto hlasy, a tudíž neprosadil striktnější politiku na hranicích Spojených států (Nelson 2019: 107–108).

Graf 6 - Vyhoštění cizinci v letech 2001-2008

Zdroj: Yearbook of Immigration statistics 2019

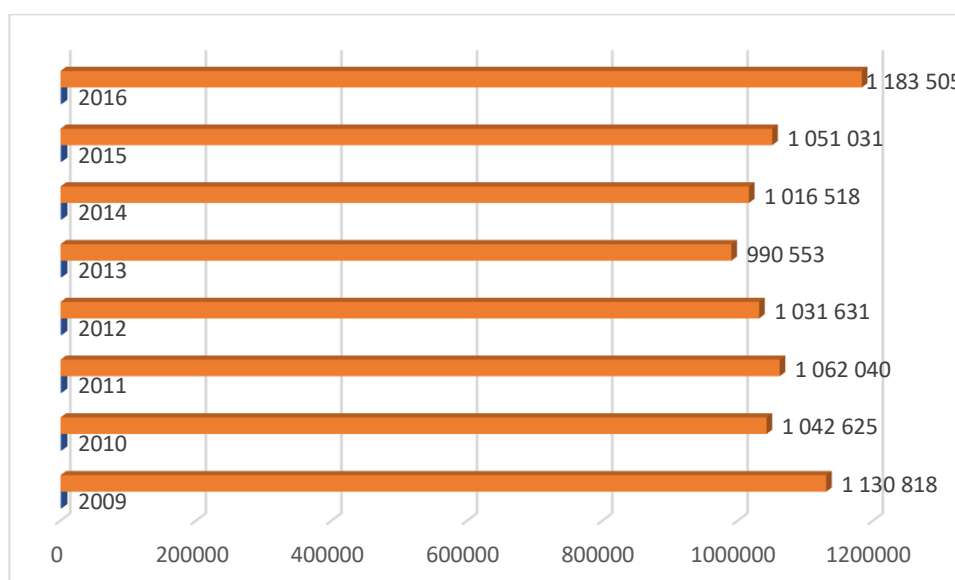
Jak lze vyčíst z grafu 6, tak deportace cizinců ze Spojených států měly po roce 2002 vzestupnou tendenci, a to až do konce prezidentství George W. Bushe. V roce 2002 vzniklo Ministerstvo vnitřní bezpečnosti, které začalo spravovat agentury jako CBP nebo ICE. Došlo k nárůstu financování institucí zaměřující se na deportační činnost. Jednalo o implementované legislativy jako *PATRIOT Act* či *EBSVERA*.

5 Prezidentská administrativa Baracka Obamy 2009–2017

5.1 Strategické a legislativní kroky a politická debata o imigrační politice

Barack Obama byl zvolen v roce 2009 jakožto první černošský prezident Spojených států jako kandidát za demokratickou stranu. Zároveň teprve sedmým prezidentem, který byl potomkem alespoň jednoho imigranta. V tomto případě se jednalo o jeho otce, který pochází z Keni, přičemž jeho matka je běloška pocházející z Kansasu. Po nástupu Baracka Obamy do prezidentské funkce se ve Spojených státech nacházelo odhadovaných 12 milionů nezdokumentovaných imigrantů (Hernández 2010: 24–25). Během osmi let ve funkci prezidenta byl Obama mnohými kritiky označován za svou imigrační politiku jako „deporter in chief“, neboli hlavní deportér. Na druhé straně byl ale kritizován ze strany antiimigračních zastánců za příliš měkké zacházení s nezdokumentovanými imigranty. Během jeho vlády došlo k menšímu počtu zadržených osob, nežli tomu bylo u prezidentů Billa Clintona a George W. Bushe. Trend snižování počtu zadržených osob začal již na konci vlády Bushovi administrativy (Chishti 2017).

Graf 7 - Osoby, které obdržely status oprávněného trvalého rezidenta v letech 2009-2016

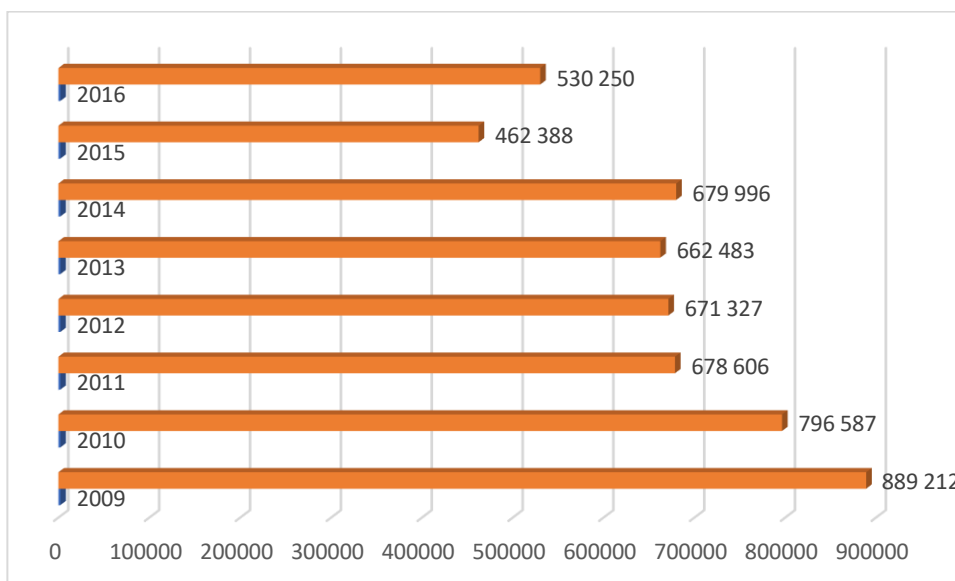
Zdroj: Yearbook of Immigration statistics 2019

Jak je možné vyčíst z grafu sedm, nedošlo po nástupu Baracka Obamy do prezidentské funkce k výrazným změnám v udělování statusu oprávněného trvalého rezidenta. S výjimkou roku 2013 bylo vždy uděleno přes 1 milion povolení.

Barack Obama před nástupem do funkce slíbil, že během svého prvního roku uzákoní významnou legislativu zaměřující se na imigraci (CIS nedatováno). V jeho kampani mluvil o přiblížení milionů imigrantů na cestu k americkému občanství. Neúspěch prosazení reformy v prvním roce jeho prezidentské funkce již naznačoval, že imigrační politika nebyla hlavní prioritou administrativy Baracka Obamy. Po nástupu do funkce se navíc potýkal s problémy jako byla bankovní krize, eskalující válka na Blízkém východě, globální oteplování, a především politická bitva o zavedení reformy zdravotnictví (Aguirre 2008–2009: 5–9).

Ve svých prvních velkých projevech, jako například ve své první Zprávě o stavu Unie v roce 2009, se věnoval tématu imigrace pouze stroze. Podle mnohých tak nedal nijak najevo, že by pro něj téma imigrační politiky a reformy imigračního práva bylo prioritní (Hernández 2010: 25). Komplexní imigrační reformu Barack Obama podpořil již jako senátor. Jeden z hlavních předkladatelů této legislativní změny byl senátor John McCain, který poté prohrál proti Obamovi prezidentské volby v roce 2008. Zákon obsahoval části, které se zaměřovaly na uvalení trestů zaměstnavatelům, kteří zaměstnávají ilegální přistěhovalce bez jakýchkoliv dokladů. Návrh se také zaměřoval na udělení občanství těm, kteří již pracují ve Spojených státech. Obamův pohled na imigrační politiku obsahoval dvojí vizi. Zároveň byl zastáncem většího zabezpečení amerických hranic, ale stejně tak neopomíjel důležitost práv přistěhovalců (Dorsey 2007: 90–96). Jako kandidát na prezidenta se Barack Obama nechal slyšet, že imigrace bude jeho hlavní prioritou během jeho prvního roku jakožto prezidenta (Hernández 2010: 26).

Graf 8 - Zadržení cizinci v letech 2009-2016

Zdroj: Yearbook of Immigration statistics 2019

V grafu osm je zaznamenána výrazná změna od administrativy George W. Bushe. Mezi lety 2001 a 2008 bylo každoročně zadrženo přes 1 milion cizinců, s výjimkou roku 2007. Naopak mezi lety 2009 a 2016 došlo k postupnému snižování zadržování. V roce 2015 se tento počet dostal dokonce pod hranici půl milionu. Barack Obama byl dlouhodobě kritikem imigračního systému Spojených států, a tudíž docházelo v jednotlivých oblastech imigrační politiky k určitým změnám.

Prvním důležitým zákonem v této oblasti se stal až zákon zvaný *Deffered Action for Childhood Arrivals* (DACA). Ten zajišťoval obnovitelné vízum každé dva roky a garanci ochrany před deportací společně s povolením pracovat a doklady totožnosti (CIS nedatováno). DACA byl reakcí Baracka Obamy na vznikající nové imigrační regule v jednotlivých státech. V sub-federálních jednotkách Spojených států se imigrační politika odvíjí od geografické polohy dané oblasti. Některé státy se snaží ilegální přistěhovalce dostat pryč ze země. Jiné proimigrační státy se zaměřují na jejich integraci. Administrativa Baracka Obamy se tedy rozhodla přesměrovat imigrační politiku. DACA se zaměřil na ochranu více než jednoho milionu mladých lidí před deportací. Působnost zákona se značně rozšířila o dva roky později (Santana 2015: 2219–2220). K roku 2014 se na území

Spojených států nacházelo přes 11 milionů imigrantů, kteří zde pobývali bez zákonné dokumentace. Přitom většina z nich žila v zemi více než 10 let. Bylo odhadováno, že přibližně polovina z nich již měla děti s americkým občanstvím (Zatz 2014: 666).

Rok poté, co vyšel zákon DACA v platnost, vypracovalo osm senátorů z republikánské i demokratické strany důležitý legislativní návrh zvaný *Border Security, Economic Opportunity, and Immigration Modernization Act of 2013*. Těmto senátorům se přezdívalo „*Gang of Eight*“. Cílem této legislativy bylo poskytnout přibližně 11 milionům ilegálních přistěhovalců americké občanství, včetně lidí zařazených do programu DACA. Mělo také dojít k výraznému rozšíření vízových programů a vytvoření nového typu víz pro 200 000 pracovníků (CIS nedatováno). Návrh zákona oficiálně nazývaný S. 744 zaštiťoval všechny aspekty imigračního procesu od zabezpečení hranic až po reformu legální migrace. Jednou z hlavních vizí bylo vytvoření přísného, ale spravedlivého systému pro legalizační program pro osoby nacházející se na území Spojených států (Immigration Policy Center 2013: 3).

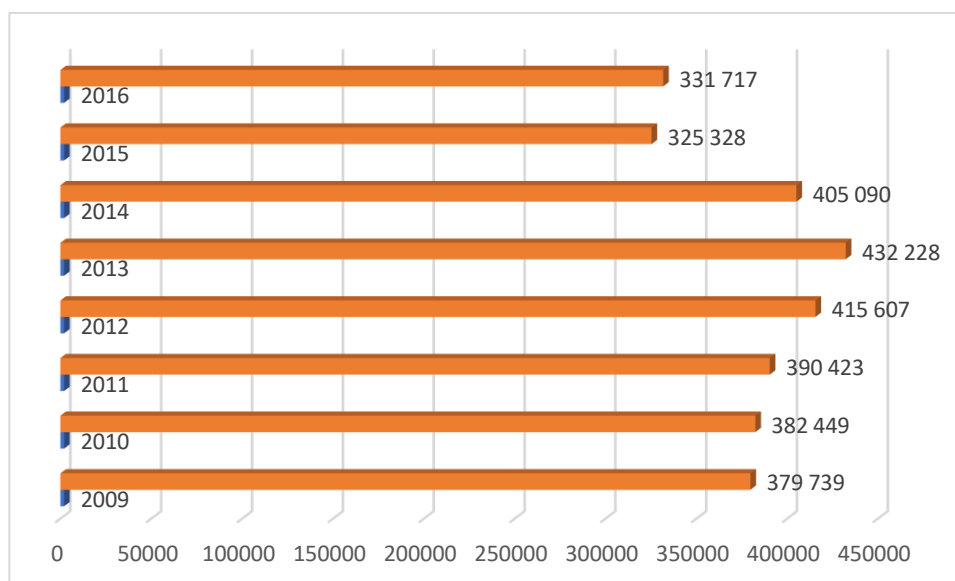
Návrhu zákona předcházela plán Baracka Obamy z ledna 2013. Tehdejší prezident označil imigrační systém Spojených států za nefunkční a skrze reformu mu chtěl navrátit efektivitu. Jeho vize se příliš nelišila od jeho postoje z doby, kdy podpořil imigrační reformu v roce 2007 jako senátor. Barack Obama vytyčil čtyři pilíře, podle kterých chtěl následnou legislativu koncipovat. Jednalo se o především o větší zajištění státních hranic a zaměření se na společnosti zaměstnávající osoby bez potřebných dokumentů (CMS nedatováno). Podle prezidentova oficiálního vyjádření nebylo takové obcházení systému benefiční jak pro ekonomiku, tak pro samotnou zemi. Třetím bodem bylo donucení ilegálních přistěhovalců bez dokladů platit daně, pokuty, naučit se anglický jazyk, projít různými kontrolami a zařadit se na konec pomyslné fronty lidí žádajících o občanství. Čtvrtým a posledním bodem Obamovi vize o imigrační reformě bylo zjednodušení systému legálního přistěhovalectví pro rodiny, pracovníky a zaměstnavatele (The White House 2013). Přesto že se návrh zákona S. 744

povedlo prosadit v Senátu poměrem hlasů 68 ku 32, nebyl nakonec přijat ve Sněmovně reprezentantů a nebyl tedy kongresem schválen (CIS nedatováno).

Snahy Baracka Obamy o provedení zásadních změn v imigrační legislativě pokračovaly i v roce 2014. Hlavním bodem jeho iniciativy bylo poskytnutí bezpečí pro několik milionů nezdokumentovaných imigrantů. Konkrétně šlo o odklad deportace lidí, kteří v Americe žili již několik let a měli děti s americkým občanstvím. V konečném součtu šlo o přibližně polovinu takovýchto imigrantů, kteří se v této době nacházeli na území Spojených států. Kritici reformy zpochybňovali právo prezidenta Obamy na její provedení (Cox 2015: 107–108).

V listopadu téhož roku oznámil Barack Obama několik změn v nástrojích imigrační politiky v rámci systému deportace. Byly vytyčeny tři konkrétní priority, které zahrnovaly různé kategorie osob určených k deportaci. První a nejvyšší prioritou byla deportace osob představující hrozbu pro národní bezpečnost. Jednalo se o cizince zadržené ihned na hranicích, členy zločineckých organizovaných skupin a cizince odsouzené za trestné a vážné trestné činy definované v imigračním zákoně. Ve druhé prioritní skupině se mluvilo o cizincích odsouzených za tři nebo více přestupků, či jeden závažný přestupek. Do této skupiny rovněž spadaly osoby, které buď jednou nebo opakovaně vstoupily ilegálně na území Spojených států v období po 1. lednu 2014, stejně tak osoby zneužívající vízové programy nebo programy bezvízového styku. Do nejméně prioritní skupiny patřily osoby, na které se vztahoval pravomocný příkaz k deportaci vydaný 1. ledna 2014 nebo později. Tento trend zaměřující se na deportaci kriminálních započal již v roce 2009 a jeho využití se každoročně navyšovalo (Chishti 2017).

Graf 9 - vyhoštění cizinci v letech 2009-2016

Zdroj: Yearbook of Immigration statistics 2019

K zásadním legislativním a systémovým změnám došlo v deportacích osob. Graf devět zaznamenává rostoucí tendenci deportovaných osob mezi lety 2009 a 2013. Administrativa Baracka Obamy se zaměřila na deportace především nebezpečných osob usvědčených z různých přestupků a zločinů. Během let 2009 až 2016 bylo ročně v průměru deportováno přes 370 000 osob. Jedná se o nejvyšší průměr deportovaných osob v historii Spojených států.

Obamova administrativa se zaměřila také na zahraniční politiku vůči středoamerickým státům s cílem omezit imigraci z této oblasti. Poté co klesla imigrace z Mexika se Spojené státy rozhodly upoutat svou pozornost jinam. Velké množství imigrantů pocházelo z tzv. Severního trojúhelníku. Toto označení zahrnuje státy Salvador, Honduras a Guatemala. Značným problémem těchto zemí je například slabá centrální vláda, korupce a především vysoká kriminalita a násilí (Reid 2015). Důvody pro emigraci z této oblasti nejsou pouze ekonomického rázu. Velké množství lidí utíká z této oblasti kvůli strachu o svůj život. Mezi lety 2010 a 2015 došlo k nárůstu počtu žadatelů o azyl z této oblasti o 597 % (Amnesty International 2018). Americká vláda jako reakci nabídla finanční pomoc prezidentům zemí Střední Ameriky. V případě předložení plánu na podporu

ekonomického rozvoje a bezpečnosti by Spojené státy nabídly pomoc v podobě 1 miliardy dolarů v průběhu dvou let (Reid 2015).

Ke konci roku 2014 Barack Obama pokračoval v rozšiřování imigrační legislativy návrhem zákona zvaným Deferred Action for Parents of Americans and Lawful Permanent Residents (DAPA). Tento program měl nabídnout vybraným osobám povolení k zaměstnání po dobu tří let, stejně tak by došlo k ochraně vybraných osob před deportací. Žádosti by posuzoval jeden z úřadů Ministerstva vnitřní bezpečnosti Spojených států amerických. Pro splnění museli žadatelé splnit konkrétní podmínky. Zaprvé byl vyžadován pobyt na území Spojených států alespoň v období od 1. ledna 2010, dále k datu 20. listopadu mít syna či dceru s americkým občanstvím či povoleným pobytem. Poslední podmínkou bylo stanovení to, aby daná osoba nebyla v prioritní skupině určené k deportaci (Chauvin 2018: 142–143).

Implementace programu DAPA byla ovšem pozastavena. Došlo k napadení ze strany Texasu a dalších 25 států států a 25. ledna 2015 byla implementace zakázána federálním okresním soudem v Brownsvillu v Texasu. V případě nazývaném Texas vs. Spojené státy žalobci argumentovali tím, že navrhovaná výkonná opatření představují protiústavní zásah výkonné moci a způsobují jim finanční škody. Zástupci státu Texas tvrdili, že by je tento program nutil vynaložit několik milionů amerických dolarů na vydávání řidičských průkazů účastníkům DAPA (Chishti 2016). DAPA byl podle Obamovi administrativy výsledek několikaleté stagnace v oblasti změn imigračního práva. Ze strany Senátních politiků z Republikánské i Demokratické strany opakovaně přicházely legislativní návrhy na provedení změn v oblasti imigrace. V Kongresu je ale nebylo možné schválit vzhledem k odmítání ze strany republikánských politiků (Liptak 2016).

Značná politizace tématu imigrace se projevila i při soudním řízení mířeným proti programu DAPA. Rozhodování soudců a soudkyň zúčastněných v soudním řízení se zdálo být založeno na jejich politickém smýšlení. Jedním z příkladů je soudce federálního okresního soudu pro jižní okres Texasu v Brownsvillu, Andrew Hanen. Ten byl jmenován do funkce soudce republikánským prezidentem Georgem H. W. Bushem v roce 1992, ale jeho

nomínace byla zamítnuta Billem Clintonem po jeho nástupu do úřadu. V roce, kdy byl znovu jmenován prezidentem Georgem W. Bushem. Kritici poukazovali na velmi silnou zaujatost vůči Obamovým imigračním pracovníkům. Soudci u okresního a s největší pravděpodobností i nejvyššího soudu byli rozděleni do standartního rozdělení na konzervativce a liberály. Dlouhodobou překážkou v zavedení nové legislativy v rámci imigračního práva je bipartijní spor. Pokud je u moci republikánský prezident, tak dochází ke kritice zneužívání diskreční pravomoci ze stran zástupců demokratické strany. V případě prezidenta navrženého demokratickou stranou můžeme pozorovat stejný jev, jako tomu je u republikánského prezidenta. (Wood 2017: passim).

6 Prezidentská administrativa Donalda Trumpa 2017–2021

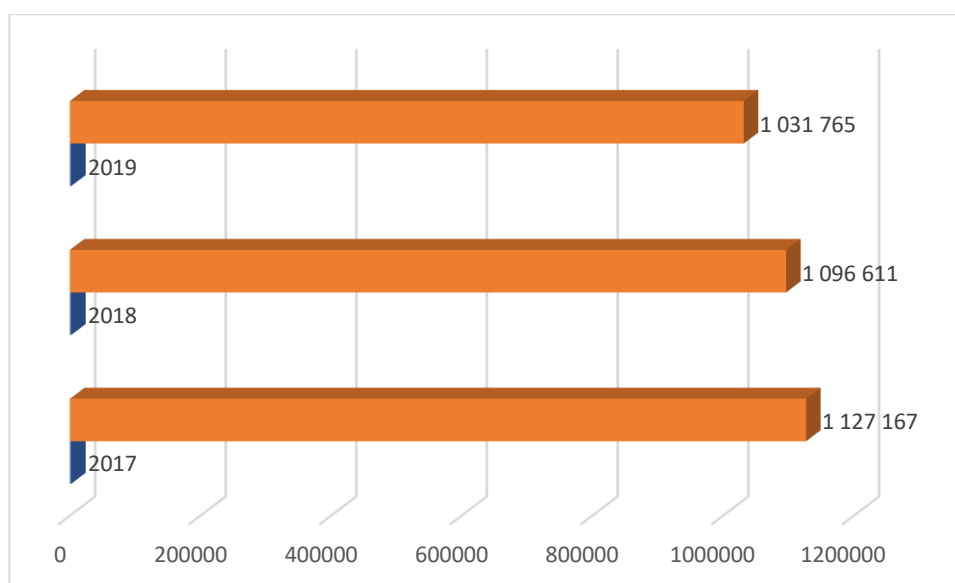
6.1 Strategické a legislativní kroky a politická debata o imigrační politice

Donald J. Trump byl zvolen v roce 2016 45. prezidentem Spojených států amerických za Republikánskou stranu. Při své kampani se Donald Trump zaměřil na sedm hlavních problémů. Imigrace se stala tématem hned dvou z těchto probíraných problémů. Jeho prvním proklamovaným cílem bylo vystavění více než 3200 kilometrů dlouhé zdi na hranicích se sousedním Mexikem. Zároveň vyzval Mexickou vládu, že na výstavbu této zdi bude muset poskytnout potřebné finanční prostředky. Krom výstavby zdi také prohlašoval, že bude ze Spojených států vystěhováno 11 milionů přistěhovalců, kteří nejsou místními orgány zdokumentováni. Imigrace a ilegální přistěhovalci se stali jedním ze stěžejních témat Trumpovi kampaně. Důraz na tyto témata způsoboval potenciální názorovou polarizaci ve společnosti na téma migrace (Martin 2017: 15).

Přístup k imigraci v prezidentské kampani učinil z Donalda Trumpa tvůrce jedné z nejasertivnějších agend zaměřující se na imigraci v moderních dějinách. Jeho rétorika spojovala imigraci s tím, že představuje hrozbu pro ekonomiku Spojených států a veřejnou bezpečnost (Pierce 2019: 1). Přičemž takový přístup k tématu imigrace byl pro prezidentskou kampaň ve Spojených státech nezvyklý.

V minulosti se v kampaních prezidentští kandidáti zaměřovali na jiná témata. Donald Trump jím naopak začínal své projevy na velkých shromážděních během své kampaně. Tématu imigrace se navíc dostalo velké mediální pozornosti (Gimpel 2017: 1). Na imigraci bylo detailně zaměřené především jeho vystoupení v Arizoně, které se odehrálo 31. srpna 2016. Popsal zde své plány v 10 různých návrzích. Ty se týkaly značného zredukování počtu imigrantů přicházejících do Spojených států, stejně tak i agresivnějšího využívání již existujících zákonů mířených proti nelegálním přistěhovalcům. Vize Donalda Trumpa o imigrační politice Spojených států se značně rozcházely s předchozími administrativy. To nicméně neovlivnilo jeho následné zvolení do funkce prezidenta. Detailní plán přednesený v Arizoně následně významně rámcoval Trumpovu imigrační politiku (Pierce 2018: 1).

Graf 10 - Osoby, které obdržely status oprávněného trvalého rezidenta v letech 2017-2019

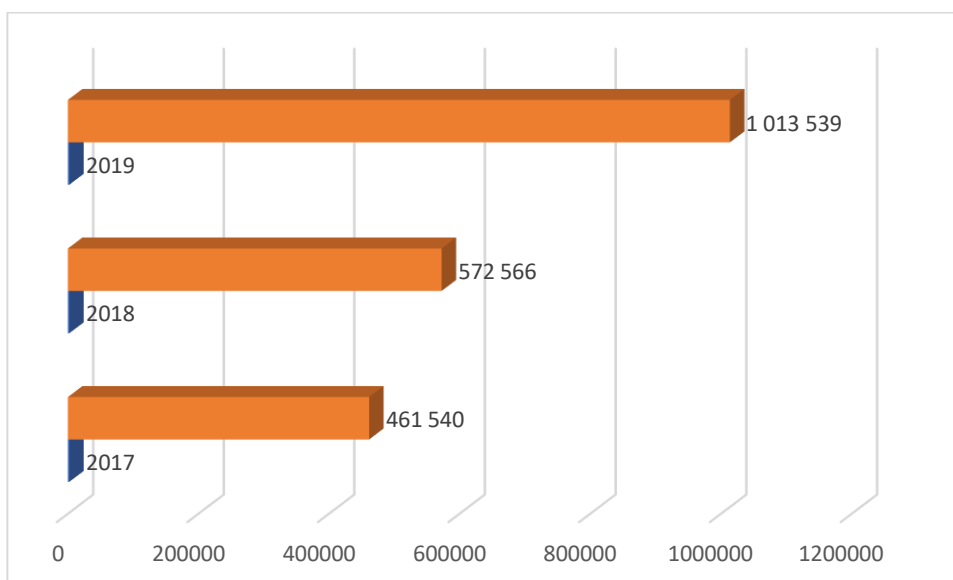

Zdroj: Yearbook of Immigration statistics 2019

I přes některé snahy Donalda Trumpa omezit legální imigraci do Spojených států je z grafu 10 patrné, že počet udělených povolení k pobytu stále setrval nad jedním milionem. Hlavní iniciativa Trumpovi administrativy směřovala na ilegální imigranty.

Trumpova administrativa nasadila bezprecedentní tempo v oblasti tvorby imigrační legislativy. Během čtyřletého působení v Bílém domě prosadila 472 exekutivních opatření ovlivňující imigrační politiku Spojených států (Bolter 2022: 1). Mezi jedním z prvních zásahů do imigrační a také migrační politiky byl zákaz vstupu občanům vybraných zemí do Spojených států. Tím zamezil vstupu přes 135 milionům osob (CIS nedatováno). V tomto případě byla Trumpova politika zaměřena především na muslimské země. Počet uprchlíků z muslimských zemí jako Somálsko, Sýrie nebo Írán klesl skoro na nulu (Lowther 2020). Pravděpodobně nejsilnější rétorika Donalda Trumpa byla zaměřená na uplatňování imigračních zákonů jak na hranicích Spojených států, tak i ve vnitrozemské oblasti. V průběhu jeho prezidentského období v roce 2019 došlo k nejvyššímu počtu zadržených imigrantů na hranici s Mexikem od roku 2007. Ministerstvo vnitřní bezpečnosti se tak zaměřilo na zavedení politik, které umožňovaly zásadně omezit poskytování azylu v pohraniční oblasti. Stejně tak se americkým federálním orgánům dařilo úspěšně vyvinout tlak na mexickou vládu, aby více uplatňovala zákony zabraňující imigraci do Spojených států (Bolter 2022: 3).

Graf 11 - Zadržení cizinci v letech 2017-2019

Zdroj: Yearbook of Immigration statistics 2019

Podle grafu 11 je vidět, že počet zadržených osob během prezidentství Donalda Trumpa rapidně narostl v roce 2019. Jedná se o výsledek implementovaných politik jeho administrativou. Ty se zaměřovaly na ilegální imigraci, a to především na hranici s Mexikem. Vzhledem k absenci dat z roku 2020 jsou zaznamenány pouze roky 2017 až 2019.

Prezident Trump se při tvoření imigrační politiky setkal i s politickým odporem. Političtí představitelé v Kongresu byli názorově polarizováni ohledně Trumpových návrhů. V některých případech zakročil i soud. Řada státních i sub-státních politických jednotek u soudu napadla některé návrhy prezidentské administrativy. Již po prvním roce ve funkci prezidenta došlo k dramatické změně v politické debatě o imigraci a imigrační politice (Pierce 2018: 3). V minulosti se prezidenti Spojených států vyslovovali k problematice imigrace spíše v pozitivním slova smyslu. Hlavní význam se jí připisoval v oblasti ekonomiky či jako součást národního dědictví. Prezident Trump se naopak zaměřil i na omezení legálního přistěhovalectví a znovusjednocení rodinných příslušníků. Ke změnám začalo docházet v aktivitách federální agentury ICE. V porovnání s rokem 2016, kdy byl v prezidentském křesle Barack Obama, došlo v roce 2017 k nárůstu deportovaných osob o 37 %. Dohromady bylo deportováno přes 60 000 osob. Toto číslo nezapočítává osoby zadržené na hranicích. V tom případě bychom mluvili o přibližně 220 000 deportovaných osobách za první rok Trumpovy administrativy. V tom samém časovém období provedla agentura ICE více než 110 000 zatčení. To činilo 42% nárůst oproti roku 2016. Stále se však jedná o mnohem menší počet deportovaných osob, než bylo možné sledovat v některých letech za vlády George W. Bushe i Baracka Obamy. Průměrný počet deportovaných osob ročně za vlády Baracka Obamy byl více než 370 000 (Pierce 2017: 3).

Jednou z proměn imigrační politiky deportace bylo zaměřování se i na osoby bez záznamu v trestním rejstříku. Popřípadě na osoby, které by mohly být považovány za nebezpečí pro společnost. Za Trumpovy administrativy došlo k rozšíření toho, jaké osoby mají být deportovány ze země. Například ze 110 000 zatčených osob v roce 2017 jich 32 000 nemělo kriminální minulost. Zadržování

na hranicích s Mexikem narůstalo i v roce 2018. Trumpova administrativa implementovala nástroje na znemožnění ilegálního přecházení hranic. Ministerstvo vnitřní bezpečnosti vyhlásilo ve spojitosti s imigrací politiku nulové tolerance (Pierce 2018: 3). V praxi to znamenalo stíhání imigrantů překračující hranice do Spojených států bez oficiálního povolení. Zároveň došlo k posílení hranic ve státech Arizona a Kalifornie. Všichni přistěhovalci byli varováni, že v případě nepovoleného překročení hranic s dětmi dojde k oddělení dítěte od rodiny. Během prvních dvou týdnů oddělily agentury CBP a ICE na hranicích Spojených států a Mexika 658 dětí od jejich rodin (Greene 2018: 92).

Kromě zavádění nové legislativy se Donald Trump také zaměřil na rušení Obamovy imigrační politiky. V srpnu 2017 oznámil plány na postupné zrušení programu DACA. Potenciální uchazeči v tomto programu čelili tedy tomu, že by se stali cílem deportace (CIS nedatováno). O zrušení Obamových imigračních politik mluvil Donald Trump již během své kampaně. Samotné zrušení nenastalo hned po nástupu do funkce, jak prezident ve své kampani sliboval. Bylo nejdříve za potřebí, aby Kongres přišel s dlouhodobým řešením pro osoby zařazené v programu DACA. Barack Obama tímto programem poskytl pracovní povolení a ochranu před deportací pro přibližně 700 000 jedinců. Srpen 2017 znamenal, že DACA přestal poskytovat své výhody pro nové uchazeče. Zároveň lidem, již zařazených v programu, mělo vypršet členství v březnu následujícího roku. V lednu 2018 se proti rozhodnutí Trumpovy administrativy ohradil soud v San Franciscu. Podle jeho rozhodnutí požadoval obnovení programu DACA. Stejný postoj zaujal Donald Trump i k programu DAPA. Ten byl vytvořen rovněž Obamovo administrativou, ovšem nikdy nebyl ratifikován (Pierce 2018: 14–15).

Ačkoliv jsou američtí voliči zvyklí na politické sliby v kampaních, které pak nejsou plněny po jejich zvolení, byl Donald Trump ve své imigrační politice konzistentní. Jeho prezidentská administrativa zvýšila a rozšířila využívání imigračních zákonů. Byl snížen počet přijímaných uprchlíků a byly zrušeny či omezeny legislativní kroky předchozí administrativy (Pierce 2018: 28). Imigrační systém zažil značnou proměnu, jelikož během čtyř let došlo k více než 400 administrativním změnám. Taktéž došlo k omezení mnohých humanitárních

programů. Svou pozornost nasměřoval Donald Trump také na omezení legální migrace do Spojených států (Bolter 2022: 144).

7 Závěr

Bakalářská práce, zaměřující se na proměny imigrační politiky Spojených států od roku 1993, byla rozdělena na dvě hlavní části. V první části, tedy v rámci analýzy, byla představena definice imigrační politiky, společně s hraničním režimem Spojených států a vybranými pojmy. V samostatné kapitole můžeme najít představení pohledů Republikánské a Demokratické strany na imigrační politiku. Podle těchto informací bylo možné nadále zkoumat, do jaké míry se odráží imigrační politika prezidentské administrativy v názorech strany, za kterou prezidenti kandidovali. Druhá část práce se skládá ze čtyř různých kapitol. Každá kapitola rozebírá imigrační politiku prezidentských administrativ. Ve své práci jsem se rozhodl neuvést informace o nynějším prezidentovi Joeu Bidenovi, a to z toho důvodu, že jeho zatím krátké prezidentské období nenabízí dostatečné množství dat. Respektive by taková kapitola neměla dostatečnou výpovědní hodnotu, jako je tomu u kapitol ostatních.

U každé kapitoly věnované jednotlivým prezidentům jsem postupoval podobně. Mým cílem bylo zaznamenat jejich politickou vizi na téma imigrační politika. Stejně tak pro mě bylo důležité uvést, zdali byla imigrační politika jednou z politických priorit probíraných administrativ. Nejdůležitější součástí kapitol ovšem bylo objasnění nejvýznamnějších legislativních kroků. Zároveň byly do práce vybrány i neúspěšné pokusy o implementaci imigračních zákonů. Cílem bylo nastínit, jakým směrem se jejich imigrační politika ubírala. V práci jsem se zaměřil také na případné důvody, které vedly jednotlivé prezidenty k jejich krokům.

Prezident Bill Clinton reprezentující Demokratickou stranu ze začátku na imigrační politiku nekladal příliš velký důraz. Jeho legislativní kroky a rétorika měly především politické důvody. Svým nejdůležitějším zákonem IIRIRA a dalšími kroky se snažil přilákat voliče v příhraničních státech s Mexikem. V americké společnosti byla pozorovatelná nativistická nálada a antiimigrační postoje. Bill Clinton tak dostal svých slibů a bojoval proti ilegálním imigrantům.

Jako zástupce Republikánské strany byl v roce 2001 zvolen George W. Bush. Jeho proimigrační politika ze začátku nekorespondovala s dlouhodobým postojem Republikánské strany a jejich voličů. Tento postoj byl ale značně ovlivněn útoky, které proběhly 11. září v New York City. Z imigrační politiky se stal problém bezpečnostní a došlo k vládní reorganizaci. Dále došlo k vytvoření Ministerstva vnitřní bezpečnosti a agentury ICE. Bushova administrativa se zaměřila na zabránění vstupu nežádoucích osob a teroristů do Spojených států.

Následná politika Baracka Obamy zároveň potvrzuje a vyvrací to, zdali je možné sledovat logiku jeho imigrační politiky vzhledem k jeho působení v demokratické straně. Z práce jasně vyplývá, že počet deportovaných osob dosáhl za vlády Baracka Obamy svého maxima. Ovšem jeho politika byla zaměřena primárně na osoby s kriminální minulostí, které znamenaly hrozbu pro bezpečnost amerických občanů. Zároveň Obamova administrativa prosadila legislativu pomáhající imigrantům, kteří se do země dostali již jako malé děti. Výsledkem tedy je, že staticky bychom mohli označit imigrační politiku Baracka Obamy za antiimigrační. Způsob, jakým byla prováděna, avšak dokazuje, že nesla jasné rysy politických vizí Demokratické strany. V konečném důsledku ale nedošlo během let 2009 až 2016 k zásadním proměnám v imigrační politice. Imigrační reforma a jiná navrhovaná legislativa byla dlouhodobě blokována mnohými členy Kongresu.

K významným proměnám začalo docházet po nástupu Donalda Trumpa v roce 2017. Jeho imigrační politika se zaměřila na plošné vystěhovávání imigrantů a zadržování cizinců na hranicích. Na rozdíl od předchozí administrativy nedocházelo k deportacím primárně kriminálníkům, či osob označených jako nebezpečných pro americkou společnost. Deportovány byly i osoby bez kriminální minulosti. Docházelo ke kritizovanému rozdělování rodin, včetně malých dětí od jejich rodičů. Vůči obyvatelům mnoha zemí, především muslimských, byl nařízen zákaz vstupu do Spojených států. V tomto případě můžeme vysledovat, že Donald Trump se opravdu shodoval s vizí imigrační politiky Republikánské strany.

V některých případech byla jeho imigrační politika dokonce příliš kontroverzní a stavěli se proti ní nejen jeho straničtí kolegové, ale například i soudy.

Hlavním cílem mé práce bylo zaznamenat, jak se proměňovala imigrační politika Spojených států Od roku 1993 do současnosti. Současně jsem se zaměřil na získání odpovědi na otázku, zdali je možné vysledovat logiku a podobnost v imigračních politikách prezidentů na základě jejich stranické příslušnosti.

Imigrační politika Spojených států se od roku 1993 měnila z velké části v závislosti na tom, s jakou imigrační vlnou se země zrovna potýkala. Dále záleželo na politických událostech či bezpečnostních hrozbách. Obecně můžeme říci, že docházelo ke zpřísnování pravidel pro imigranty jak v pohraničních oblastech, tak i na území Spojených států a v zavedení nových systémů v průběhu let. Jednou z největší změn bylo vytvoření Ministerstva vnitřní bezpečnosti v roce 2002. Ačkoliv v následujících letech žádná administrativa nedokázala dotáhnout do konce komplexní imigrační reformu, došlo k nespočtu legislativních změn. Pokud jde o spojitost imigrační politiky a stranické příslušnosti, ukázalo se, že prezidenti v minulosti spíše reagovali na politicky významné události, než že by se přímo řídili imigrační politikou Demokratické či Republikánské strany. Ovšem prezidenti Barack Obama a Donald Trump možná nastolili trend, ve kterém můžeme pozorovat loajalitu prezidenta k imigrační politice dané politické strany.

8 Seznam použité literatury:

- Aguirre, Adalberto (2008-09). Immigration on the Public Mind: Immigration Reform in the Obama Administration. *Social Justice* 35 (4), s. 4–11.
- Akram, Susan M. – Johnson, Kevin R. (2002). Race, Civil Rights, and Immigration Law After September 11, 2001: The Targeting of Arabs and Muslims. *NYU Annual Survey of American Law* 58 (295), s. 295–356.
- Alvarez, Michael R. – Butterfield, Tara L. (2000). The Resurgence of Nativism in California? The Case of Proposition 187 and Illegal Immigration. *Social Science Quarterly* 81 (1), s. 167–179.
- American Immigration Council (2013). *A Guide to S.744: Understanding the 2013 Senate Immigration Bill*. 10. 6. 2013 (https://www.americanimmigrationcouncil.org/research/guide-s744-understanding-2013-senate-immigration-bill?__cf_chl_jschl_tk__=pmd_QziQWmiIbZQ4w7oAKg4MJwcQRuxZ5xQ6o5c47dmCrho-1635595404-0-gqNtZGzNAPCjcnBszQkR, 8. 4. 2022).
- American Immigration Council (2021). *Prosecuting People for Coming to the United States*. 23. 1. 2021 (<https://www.americanimmigrationcouncil.org/research/immigration-prosecutions>, 22. 3. 2022).
- American Immigration Council (2021). *The Dream Act: An Overview*. 16. 3. 2021 (<https://www.americanimmigrationcouncil.org/research/dream-act-overview>, 5. 4. 2022).
- Amnesty International (2018). *Útěk před násilím v severním trojúhelníku ve Střední Americe*. 1. 6. 2018 (<https://www.amnesty.cz/zprava/3992/utek-pred-nasilim-v-severnim-trojuhelniku-ve-stredni-americe>, 25. 4. 2022).
- Baršová, Andrea – Barša, Pavel (2005). *Přistěhovalectví a liberální stát* (Brno: Masarykova univerzita v Brně).
- Baxter, Andrew M. – Nowrasteh Alex (2021). A Brief History of U.S. Immigration Policy from the Colonial Period to the Present Day. *CATO Institute*. 3. 8. 2021

(<https://www.cato.org/policy-analysis/brief-history-us-immigration-policy-colonial-period-present-day>, 3. 4. 2022).

Bjerre, Liv – Helbling, Marc – Römer, Friederike – Zobel, Malisa (2015). Conceptualizing and Measuring Immigration Policies: A Comparative Perspective. *International migration review* 49 (3), s. 555–600.

Bolter, Jessica – Israel, Emma – Pierce, Sarah (2022). Four Years of Profound Change: Immigration Policy during the Trump Presidency. *Migration Policy Institute* (<https://www.migrationpolicy.org/research/four-years-change-immigration-trump>, 19. 4. 2022).

Brownell, Peter B. (2001). Border Militarization and the Reproduction of Mexican Migrant Labor. *Social Justice* 28 (2), s. 69–92.

Bureau of Consular Affairs (nedatováno). *Visa Waiver Program* (<https://travel.state.gov/content/travel/en/us-visas/tourism-visit/visa-waiver-program.html>, 20.3. 2022).

Bustamante, Jorge A. (2001). Proposition 187 and Operation Gatekeeper: Cases for the Sociology of International Migrations and Human Rights. *Migraciones Internacionales* 1 (1), s. 7–34.

CBP (2018). *For Canadian and Mexican citizens* (<https://www.cbp.gov/travel/canadian-and-mexican-citizens>, 20. 3. 2022).

CBP (2022). *About CBP* (<https://www.cbp.gov/about>, 28. 3. 2022).

Center for Immigration Studies (nedatováno). *Historical Overview of immigration Policy* (<https://cis.org/Historical-Overview-Immigration-Policy>, 7. 4. 2022).

Clinton, Bill (1994). *Accepting the immigration challenge: the President's report on immigration* (Washington, DC: U. S. Office of the President).

Cornelius, Wayne A. (2001). Death at the Border: Efficacy and Unintended Consequences of US Immigration Control Policy. *Population and Development Review* 27 (4), s. 661–685.

CMS (nedatováno). *Obama and gang of 8 proposals for US immigration reform leave questions unanswered* (<https://cmsny.org/obama-and-gang-of-8-proposals-for-us-immigration-reform-leave-questions-unanswered/>, 7.4. 2022).

Cox, Adam B. – Rodríguez, Cristina M. (2015). The President and Immigration Law Redux. *The Yale Law Journal* 125 (1), s. 104–225.

Czaika, Mathias – Haas, de Heine (2013). The Effectiveness of Immigration Policies. *Population and development review* 39 (3), s. 487–508.

Daniller, Andrew (2019). Americans' immigration policy priorities: Divisions between – and within – the two parties. *Pew Research Center*. 12. 11. 2019 (<https://www.pewresearch.org/fact-tank/2019/11/12/americans-immigration-policy-priorities-divisions-between-and-within-the-two-parties/>, 1. 4. 2022).

Democratic National Committee (nedatováno). *Creating a 21st Century Immigration System* (<https://democrats.org/where-we-stand/party-platform/creating-a-21st-century-immigration-system/>, 1. 4. 2022).

Domke, David – Graham, Erica S. – Coe, Kevin – John, Lockett – Coopman, Ted (2006). Going Public as Political Strategy: The Bush Administration, an Echoing Press, and Passage of the Patriot Act. *Political Communication* 23 (3), s. 291–312.

Dorsey, Margaret E. (2007). Senator Barack Obama and Immigration Reform. *Journal of Black Studies* 38 (1), s. 90–104.

Douglas, Karen – Sáenz, Rogelio (2013). The Criminalization of Immigrants & the Immigration-Industrial Complex. *The Journal of the American Academy of Arts and Sciences* 142 (3), s. 199–227.

Douglas, Paul – Cetron, Martin – Spiegel, Paul (2019). Definitions matter: migrants, immigrants, asylum seekers and refugees. *Journal of Travel Medicine* 26 (2), s. 1–3.

Edwards, Jason A. – Herder, Richard (2012). Melding a New Immigration Narrative? President George W. Bush and the Immigration Debate. *Howard Journal of Communication* 23 (1), s. 40–65.

Federal Register (nedatováno). *U. S. Customs and Border Protection* (<https://www.federalregister.gov/agencies/u-s-customs-and-border-protection>, 28. 3. 2022).

Fragomen, Austin T. Jr. (1997). The Illegal Immigration Reform and Immigrant Responsibility Act of 1996: An Overview. *The International Migration Review* 31 (2), s. 438–460.

- Gimpel, James G. (2017). Immigration Policy Opinion and the 2016 Presidential Vote. *Center for Immigration Studies*. 4. 12. 2017 (<https://cis.org/Report/Immigration-Policy-Opinion-and-2016-Presidential-Vote>, 18. 4. 2022).
- Greene, Judith (2018). Confronting Immigration Enforcement under Trump. *Social Justice* 45 (1), s. 83–98.
- Gutiérrez, Ramón (2007). George W. Bush and Mexican Immigration Policy. *Revue française d'études américaines* 3 (113), s. 70–76.
- Hammer, Bettina – Kafura, Craig (2019). Republicans and Democrats in Different Worlds on Immigration. *Chicago Council on Global Affairs*, s. 1–8.
- Hauptman, Samantha (2019). Immigration Policies. In: Deflem, Mathieu, *The Handbook of Social Control* (New Jersey: Wiley-Blackwell), s. 417–427.
- Hernández, David M. (2010). “My Fellow Citizens”¹: Barack Obama and Immigration Policy. *Journal of Race and Policy* 6 (1), s. 24–44.
- Hil, Amelia (2018). Migration: how many people are on the move around the world? *The Guardian*. 10. 8. 2018 (<https://www.theguardian.com/news/2018/sep/10/migration-how-many-people-are-on-the-move-around-the-world>, 25. 3. 2022).
- Hollifield, James F. (2016). American Immigration Politics: An Unedning Controversy. *Revue européenne des migrations internationales* 32 (3), s. 271–296.
- Hout, Michael – Maggio, Christopher (2021). Immigration, Race and Political Polarization. *The Journal of the American Academy of Arts and Sciences* 150 (2), s. 40–55.
- Huspek, Michael (2001). Production of State, Capital, And Citizenry: The Case of Operation Gatekeeper. *Social Justice* 28 (2), s. 51–68.
- Chauvin, Lucy (2018). Evading Constitutional Challenge: DAPA’s Implications for Future Exercises of Executive Enforcement Discretion. *Indiana Law Journal Supplement* 93 (139), s. 139–164.
- Chishti, Muzaffar – Hipsman, Faye (2016). Supreme Court DAPA Ruling a Blow to Obama Administration, Moves Immigration Back to Political Realm. *Migration Policy Institute*. 29. 6. 2022 (<https://www.migrationpolicy.org/article/supreme->

court-dapa-ruling-blow-obama-administration-moves-immigration-back-political-realm, 12. 4. 2022).

Chishti, Muzaffar – Pierce, Sarah – Bolter, Jessica (2017). The Obama Record on Deportations: Deporter in Chief or Not? *Migration Policy Institute*. 26. 1. 2017 (<https://www.migrationpolicy.org/article/obama-record-deportations-deporter-chief-or-not>, 6. 4. 2022).

ICE (2021). *Immigration Enforcement* (<https://www.ice.gov/mission>, 28. 3. 2022).

International Organization for Migration (nedatováno). *Who is a migrant?* (<https://www.iom.int/who-migrant-0>, 25. 3. 2022).

International Organization for Migration (2019). *Glossary on Migration* (<https://www.iom.int/glossary-migration-2019>, 25. 3. 2022), s. 1–233.

Keely, Charles B. (1971). Effects of the Immigration Act of 1965 on Selected Population Characteristics of Immigrants to the United States. *Demography* 8 (2), s. 157–169.

Liptak, Adam – Shear, Michael D. (2016). Supreme Court Tie Blocks Obama Immigration Plan. *The New York Times*. 23. 6. 2016 (<https://www.nytimes.com/2016/06/24/us/supreme-court-immigration-obama-dapa.html>, 13. 4. 2022).

Lowther, Ed (2020). US election 2020: Trump's impact on immigration - in seven charts. *BBC*. 22. 10. 2020 (<https://www.bbc.com/news/election-us-2020-54638643>, 20. 4. 2022).

Martin, Phillip L. (2017). Trump and U. S. Immigration Policy. *Journal Agriculture* 71 (1), s. 14–17.

Mayda, Anna M. – Peri, Giovanni – Steingress, Walter (2022). The Political impact on Immigration: Evidence from the United States. *American Economic Journal: Applied Economics* 14 (1), s. 358–389.

McBrien, Jody (2017). Refugees, asylum seekers, and other immigrants: Help for teachers with problematic definitions. *Social Studies Research and Practice* 12 (2), s. 113–124.

Migration Policy Institute (nedatováno). *Immigration Policy and Law* (<https://www.migrationpolicy.org/topics/immigration-policy-law>, 8. 2. 2022).

Mittelstadt, Michelle – Speaker, Burke – Meissner, Doris – Chishti, Muzaffar (2011). Through the Prism of National Security: Major Immigration Policy and Program Changes in the Decade since 9/11. *Migration Policy Institute* (<https://www.migrationpolicy.org/research/post-9-11-immigration-policy-program-changes>, 5. 4. 2022).

Nelsen, Robert B. (2019). *Bill Clinton, George W. Bush, and Immigration Policy: How 9/11 Transformed the Debate Over Illegal Immigration* [disertační práce] (Orange: Chapman University).

Pear, Robert (1995). Clinton Embraces a Proposal To Cut Immigration by a Third. *The New York Times*. 8. 6. 1995 (<https://www.nytimes.com/1995/06/08/us/clinton-embraces-a-proposal-to-cut-immigration-by-a-third.html>, 4. 4. 2022).

Pilkington, Ed (2006). Democrats control both houses after Virginia win. *The Guardian*. 10. 11. 2006 (<https://www.theguardian.com/world/2006/nov/10/midterms2006.topstories3>, 5. 4. 2022).

Pierce, Sarah – Bolter, Jessica – Selee, Andrew (2018). U.S. Immigration Policy under Trump: Deep Changes and Lasting Impacts. *Migration Policy Institute* (<https://www.migrationpolicy.org/research/us-immigration-policy-trump-deep-changes-impacts>, 19. 4. 2022).

Pierce, Sarah – Selee, Andrew (2017). Immigration under Trump: A Review of Policy Shifts in the Year Since the Election. *Migration Policy Institute* (<https://www.migrationpolicy.org/research/immigration-under-trump-review-policy-shifts>, 20. 4. 2022).

Pierce, Sarah (2019). Immigration-Related Policy Changes in the First Two Years of the Trump Administration. *Migration Policy Institute* (<https://www.migrationpolicy.org/research/immigration-policy-changes-two-years-trump-administration>, 18. 4. 2022).

Reid, Michael (2015). Obama and Latin America. *Foreign Affairs* (https://www.foreignaffairs.com/articles/americas/obama-and-latin-america?check_logged_in=1&utm_medium=promo_email&utm_source=lo_flow

s&utm_campaign=registered_user_welcome&utm_term=email_1&utm_content=20220427, 25. 4. 2022).

Rojas-Macías, Patrisia (2018). Immigration and the War on Crime: Law and Order Politics and the Illegal Immigration Reform and Immigrant Responsibility Act of 1996. *Journal on Migration and Human Security* 6 (1), s. 1–25.

Santana, Bianca (2015). Divided we stand: Constitutionalizing executive immigration reform through subfederal regulation. *Columbia Law Review* 115 (8), s. 2219–2264.

Sharafat, Ayman (2019). Attitudes of the United States' Presidents Towards Immigration: George W. Bush, Barack Obama, Donald Trump. *RSA Journal* 30 (2019), s. 53–67.

Sinnar, Shirin (2003). Patriotic or Unconstitutional? The Mandatory Detention of Aliens under the USA Patriot Act. *Stanford Law Review* 55 (4), s. 1419–1456.

Sullivan, Eileen – Jordan, Miriam (2021). Illegal Border Crossings, Driven by Pandemic and Natural Disasters, Soar to Record High. *The New York Times*. 22. 10. 2021 (<https://www.nytimes.com/2021/10/22/us/politics/border-crossings-immigration-record-high.html>, 21. 3. 2022).

The New York Times (2006). *The Debate Over Immigration Reform*. 25. 5. 2006 (https://www.nytimes.com/2006/05/25/washington/25IMMIGRATIONBILLS_GRAPHIC.html, 5. 4. 2021).

The White House (2013). *FACT SHEET: Fixing out broken immigration systém so everyone plays by the rules*. 29. 1. 2013 (<https://obamawhitehouse.archives.gov/the-press-office/2013/01/29/fact-sheet-fixing-our-broken-immigration-system-so-everyone-plays-rules>, 8. 4. 2022).

UNHCR (nedatováno). *What is a refugee?* (<https://www.unhcr.org/what-is-a-refugee.html>, 26. 3. 2022).

USAGov (nedatováno). *Apply for Nonimmigrant Visas to the U.S.* (<https://www.usa.gov/visas#item-213289>, 20. 3. 2022).

USAGov (nedatováno). *U. S. Department of Homeland Security* (<https://www.usa.gov/federal-agencies/U-S-Department-of-Homeland-Security>, 28. 3. 2022).

- USAGov (2021). *How to Enter the U. S.* (<https://www.usa.gov/enter-us>, 20. 3. 2022).
- U.S. Department of Homeland Security (2022). *Visa Waiver Program Requirements*. 30. 1. 2022 (<https://www.dhs.gov/visa-waiver-program-requirements>, 20. 3. 2022).
- U.S. Department of State (nedatováno). What is a U. S. Visa? (<https://travel.state.gov/content/travel/en/us-visas/visa-information-resources/frequently-asked-questions/what-is-us-visa.html>, 20. 3. 2022).
- Wood, Robert H. (2017). The Crushing of a Dream: DACA, DAPA and the Politics of Immigration Law Under President Obama. *Barry Law Review* 22 (1), s. 26–45.
- Homeland Security (2019). *Yearbook of Immigration Statistics 2019* (<https://www.dhs.gov/immigration-statistics/yearbook/2019>, 20. 4. 2022).
- Zatz, Marjorie S. – Rodriguez, Nancy (2014). The Limits of Discretion: Challenges and Dilemmas of Prosecutorial Discretion in Immigration Enforcement. *Law and Social Inquiry* 39 (3), s. 666–689.

9 Résumé

The bachelor thesis is focused on changes in US immigration policy since 1993 until today. The work is divided into two parts. The first part contains definition of immigration policy and related terms such as migration or illegal immigrant. In this part I also introduced the operation of the border regime and the conditions of entry into the USA. This was followed by a description of selected government institutions focused on immigration law enforcement. At the end of this chapter, I presented a view of immigration policy from the Republican and Democratic parties from the 1990s to the present. The second part of the thesis is the practical part, which discusses the four presidential administrations from Bill Clinton to Donald Trump. Specifically, I focus on their strategic and legislative actions and the political debate on immigration policy during their presidencies.

The goal of my work was to examine how U.S. immigration policy has changed from 1993 to the present. I also focused on the sub-question of whether one can trace logic and similarity in the presidents' immigration policies based on their party affiliation.

The result of this thesis suggests that immigration policy has changed largely in response to immigration waves, political events, or security threats. Over the years, there have been tightening rules for immigrants and changes in the immigration system. During the period under review, countless pieces of legislation affecting immigration policy and immigration itself were implemented. In examining the responses to my sub-question, I concluded that the Presidents of the United States have been more likely to respond to politically significant events than to follow the immigration policies of the Democratic or Republican Party.